

HÅNDBOK 2023/24

**SUPPORTERUNIONEN
FOR BRITISK FOTBALL**

-vi gir deg opplevelsene

Gjennom over 20 år har vi sendt over 110.000 fotballglade nordmenn til Premier League

**ARSENAL - LIVERPOOL - MAN CITY - MAN UTD
CHELSEA - LEEDS - TOTTENHAM - FULHAM
WESTHAM - CRYSTAL PALACE - NEWCASTLE
EVERTON - LEICESTER - SOUTHAMPTON**

100% levering av billetter og hotellopaker.
Medlem av Reisegarantifondet.
Se vår hjemmeside for å finne ditt lag og din reise!

Fotballreiser.no

- drevet av supportere
...for supportere :-)

Postboks 2660
St. Hanshaugen
N-0131 Oslo

E-post:
post@supporterunionen.no

Nettsider:
www.supporterunionen.no
www.banehopper.com
f/supporterunionen.no

STYRET

LEDER:
Ray Tørnkvist
(Leeds United)

NESTLEDER:
Harald Unhjem
(Chelsea)

ØKONOMIANSVARLIG:
Finn Morten Steen
(Derby County)

STYREMEDLEMMER:
Anders Christensen
(Liverpool)

Bent Uvaag Johansen
(Celtic)

I REDAKSJONEN:
Bent Uvaag Johansen
(redaktør)
Ray Tørnkvist
Anders Christensen
Ivar Tisthammer
(gjesteskribent)
Håkon Hals Hellerud
(grafisk design)

REDAKTØREN

Sesongen 2022/23 ble spesiell, med en pause fra midten av november og en måned fremover grunnet det mye omdiskuterte VM i Qatar. Det betød at siste runde i Premier League ble spilt 28. mai, og både den engelske og den skotske FA cupfinalen gikk ikke av stabelen før første helg i juni. Det var til slutt Manchester City i England og Celtic i Skottland som dro i land hver sin «The Double». I tillegg vant Manchester City det gjeveste trofé et klubb lag kan vinne, nemlig Champions League. Man må helt tilbake til sesongen 1998/99 forrige gang en engelsk klubb vant alle de tre gjeveste titlene i én og samme sesong. De som husker tilbake til 26. mai 1999 glemmer ikke at Ole Gunnar Solskjær fikk æren av å sette inn seiersmålet mot Bayern München på overtid. I den nettopp avsluttede 2022/23-sesongen var det to andre nordmenn som i fokus.

Martin Ødegaard fikk sitt endelige gjennombrudd og storspilte som kaptein for Arsenal. Det så lenge ut til ligagullet skulle ende opp i London, men utover våren 2023 var det ingen tvil om at Manchester City var best. Erling Braut Haaland endte opp med 36 mål i Premier League og ble soleklar toppscorer i sin første sesong i England etter overgangen fra Borussia Dortmund. Begge nordmennene fikk sin høyst fortjente plass på det offisielle «team of the year».

Ellers var Premier League en utsatt arbeidsplass med hele 16 managerbytter! Noen klubber byttet manager opptil flere ganger. Det er ingen tvil om at det er pengene som for alvor rår i toppen av engelsk fotball for tiden. London-klubbene Tottenham Hotspur, Chelsea og West Ham United var blant de klubbene som skuffet mest, selv om sistnevnte vant Europa Conference League. Blant de positive overraskelse må utvilsomt Brighton & Hove Albion, Brentford og Fulham trekkes frem. Alle tre endte opp på topp 10 og foran både Chelsea og West Ham United. I en av artiklene i denne håndboken har vi med meget god hjelp av den norske supporterklubben forsøkt å finne noen svar på hvorfor nettopp Brighton & Hove Albion har gjort det så bra.

Ellers så tror vi at årets håndbok nok en gang vil inneholde artikler som burde være interessant lesning for mange. Vi har etter beste evne forsøkt å levere et godt og variert produkt, og i årets utgave er det intervjuer med Arsenal-supporter Finn Bjelke, assisterende landslagstrener Kent Bergersen og den tidligere TV2-profilen Davy Wathne.

Supportercupen ble også et vellykket arrangement hvor Liverpool trakk det lengste strået på Snarøya. Det er også hyggelig å konstatere at reiselysten er tilbake for fullt til England og Skottland igjen og at banehopping er mer populært enn noen gang.

MEDLEMSTALL SBF 2023

Supporterklubb	2022/23	2020/21	Endring
1 Liverpool	48 801	48 506	295
2 Manchester United	45 942	45 111	831
3 Leeds United	8 369	7 857	512
4 Arsenal	7 539	6 602	937
5 Tottenham Hotspur	6 135	5 884	251
6 Manchester City	2 808	2 537	271
7 Chelsea	1 510	1 431	79
8 West Ham United	790	750	40
9 Aston Villa	679	635	44
10 Stoke City	595	650	-55
11 Queens Park Rangers	439	513	-74
12 Ipswich Town	428	418	10
13 Derby County	412	407	5
14 Nottingham Forest	404	229	175
15 Scarborough Athletic	360	332	28
16 Everton	332	585	-253
17 Wolverhampton Wanderers	267	277	-10
18 Blackburn Rovers	264	229	35
19 Coventry City	210	182	28
20 Kidderminster Harriers	189	191	-2
21 Rochdale	180	185	-5
22 Luton Town	168	145	23
23 Leicester City	154	174	-20
24 Sheffield United	150	150	0
25 Sunderland	150	150	0
26 Celtic	141	124	17
27 Bolton Wanderers	135	156	-21
28 Fulham	130	142	-12
29 Crystal Palace	117	125	-8
30 Portsmouth	111	115	-4
31 Brentford	101	99	2
32 Burnley	84	85	-1
33 Southampton	80	81	-1
34 Hibernian	75	73	2
35 Brighton & Hove Albion	75	64	11
36 Torquay United	68	0	68
37 Woking	58	41	17
38 Huddersfield Town	55	55	0
39 Birmingham City	55	55	0
40 Swansea City	52	46	6
41 Bury	41	39	2
42 West Bromwich Albion	35	25	10
43 Macclesfield Town	35	35	0
44 Peterborough United	34	32	2
45 Cheltenham Town	32	29	3
46 Middlesbrough	31	31	0
47 Exeter City	30	30	0
48 Cardiff City	26	20	6
49 AFC Wimbledon	20	20	0
50 Barnet	16	15	1
51 Plymouth Argyle	15	0	15
52 Wycombe Wanderers	12	12	0
53 Charlton Athletic	5	5	0
54 Newcastle United	0	322	-322
55 Forest Green Rovers	0	177	-177
	128 994	126 183	2761

*Oppdatert pr. 31. mai 2023

DIXIE DEAN – MANNEN ERLING BRAUT HAALAND JAKTER

▶ AV: BENT UVAAG JOHANSEN

Vi kommer ikke utenom Erling Braut Haalands fantastiske debutsesong for Manchester City. «Oksen for Jæren» imponerte alle med 36 mål i Premier League. Inkludert alle turneringer fant Haaland veien til nettmaskene ved hele 52 anledninger.

Haaland passerte tidligere i våres Andy Cole og

Alan Shearer som begge hadde den tidligere rekorden i Premier League med 34 fulltreffere hver. Cole satte sin rekord for Newcastle United i 1993/94-sesongen, mens Shearer tangerte den sesongen etter for Blackburn Rovers. I begge disse sesongene ble det spilt 42 kamper i Premier League, men fra og med 1995/96-sesongen har det blitt spilt 38 kamper.

Det er verken mulig eller rettferdig å sammenligne fotball fra neste 100 år tilbake, men 36 mål er langt i fra det høyeste i den engelske toppserien. Rekorden innehas av Everton-spissen William Ralph Dean med kallenavnet «Dixie» fra sesongen 1927/28. Da scoret Dean eventyrlige 60 mål på 39 kamper for Everton. Dette er en nok en rekord som vil bli stående til nærmest evig tid. Dean innehar også rekorden med 63 mål i samme sesong, inkludert FA-cupen.

Dean ble født 22. januar 1907 i Birkenhead like utenfor Liverpool. Det var faren William Sr som introduserte ham for fotball da han tok med sønnen for å se Everton en gang i løpet av 1914/15-seongen da Everton ble ligamestere. Der og da tok guttungen en avgjørelse - det var fotballspiller han ville bli!

Deans første klubb var Pensby United. Der spilte han frem til en talentspeider fra Tranmere Rovers fattet interesse. I november 1923, 16 år gammel, ble Dean signert av Tranmere Rovers. Total spilte Dean litt over en sesong for Birkenhead-klubben. I historiebøkene blir han stående med 27 mål på 30 kamper, og alle målene kom i hans andre sesong (1924/25). Tranmere Rovers befant seg på den tiden på nivå tre i det engelske divisjons-systemet, tilsvarende dagens League One. Målfesten fikk klubber som Arsenal og Newcastle United til å sperre øynene opp for unggutten.

Han visste likevel akkurat hvor han ville spille og i mars 1925 signerte Dean for Everton. Han var da 18 år gammel. Everton betalte den nette sum av £ 3.000 for den lovende spissen. Livet i favorittklubben startet utmerket og i sin første fulle sesong (1925/26) scoret Dean 32 ligamål på 38 kamper. Dean gjorde seg bemerket med sin fysiske tilstedeværelse og en solid nese for mål. Han kunne avslutte med begge bein, men den virkelig unike kvaliteten lå i hodespillet, selv om han ikke raget mer enn 1,78 meter over bakken.

I sesongen 1926/27 ble det 21 ligamål på 27 ligakamper for Dean. Den påfølgende sesongen skulle Dean bli en legende. Som tidligere nevnt

var det i 1927/28 han satte sin utilnærmelige rekord med 60 ligamål. Dean satte standarden fra start med smått utrolige 17 mål på de ni første kampene i ligaen. Everton ble ligamester i Deans rekordsesong etter en hard batalje med Huddersfield Town.

Fortsatt var Dean bare 21 år, men rekordsesongen hadde gjort ham til en «superstar» i England. Han fikk personlige sponsoravtaler (som langt i fra var vanlig på den tiden) og fristende tilbud. Det var imidlertid kort vei fra topp til bunn, og i 1930 rykket Everton ned fra den øverste divisjonen. Dean scoret «bare» 23 ganger i nedrykkesesongen 1929/30, men hans 39 nettkjenner på 37 ligakamper på nivå to var avgjørende for at Everton rykket tilbake til det gode selskap etter én sesong.

I den første sesongen tilbake var både Everton og Dean på topp. Klubben vant ligamesterskapet i sesongen 1931/32, og Dean ble toppscorer med 45 mål på 38 ligakamper. Dette var hans nest beste sesong gjennom tidende, og han var så avgjort på høyden av sin karriere. Etter to ligamesterskap med Everton, fikk han i slutten av april 1933 æren av å løfte FA Cup-trofeet over hodet da Manchester City ble slått 3-0 etter mål av Dean. Han fortsatte å score mål i alle sine sesonger i Everton frem han ble skjøvet ut i kulden etter 1936/37-sesongen.. I historiebøkene er det ingen tvil om Deans rekorder med tallene 383 mål på 433 kamper vil bli stående. Fotballens første «superstar» døde 1. mars 1980, 73 år gammel.

Til slutt er det sikkert noen som lurer på hvordan han fikk tilnavnet «Dixie». Med stor grad av sikkerhet er det at det ble brukt første gang mens han spilte for Tranmere Rovers og at det klubbens supportere som brukte det først. Verken Dean eller familiens hans skal ha vært spesielt fornøyde dette kallenavnet. Selv likte Dean å bli kalt Bill. En teori er at det spiller på det mørke utseendet hans og at fansen mente han lignet på en person fra sørstatene i USA. Dixie eller Dixieland var et kallenavn på denne delen av USA.

TIPSBLADET

Tipsbladet har blitt heldigitalt, og sendes nå ut hver natt til fredag – mer innholdsrikt enn noen gang tidligere. Vi gir deg dyptgående analyser før rundene i alle de store ligaene i hjem- og utland og som eneste avis i Norge har vi også fullt

fokus på hele EFL; The Championship, League One og League Two. I tillegg har vi naturligvis oddstips, travtips, artikler, kommentarer, overganger, nyheter og svært fyldig resultat- og kampservice.

For kun 249 kroner i måneden får du avisen hver uke samt full tilgang til alt av eksklusive tips og nyheter på tipsbladet.no

Abonner i dag!

TOTAL FORVANDLING MED JAPANSK VRI

AV: BENT UVAAG JOHANSEN

Ange Postecoglou med ligatrophéet i Skottland

Det er ikke så mange som vet det, men faktum er at Eddie Howe så godt som var klar som Celts nye manager i slutten av mai 2021.

Forhandlingene mellom den nåværende Newcastle United- manageren og Celtic brøt sammen i 12. time. Etter sigende skal årsaken ha vært at en eller flere i Howes ønskede støtteapparat ikke hadde lyst til å flytte til Glasgow, og da ville heller ikke hovedpersonen selv signere for Celtic. Glasgow-klubben måtte over natten bokstavelig talt snu seg rundt og lete etter en ny manager. Dette medførte som vanlig en masse spekulasjoner i media og de «vanlige navnene» som Roy Keane, David Moyes og Steve Clarke dukket opp igjen, men Celtic overrasket alle da de i midten av juni presenterte Ange Postecoglou som sin nye manager. Ikke overraskende var overskriftene «Ange who?» i media i dagene som fulgte.

Celtic hadde gjennomført en miserabel sesong i 2020/21. Ikke bare hadde erkerivalen Rangers under Steven Gerrards ledelse vunnet Scottish Premiership med 25 poeng foran de grønne og hvite. Enda verre var det at klubben for første gang siden sesongen 1998/99 ikke vant en eneste tittel i Skottland. Ross County ble på mange måter Celts bane - først slo de ut Celtic i 2. runde i ligacupen i slutten av november, før de tre måneder seinere tapte for samme klubb i ligaen. Da hadde styret i klubben fått nok, og manager Neil Lennon fikk sparken. Etter de fleste supporterers mening var det mange måneder for seint.

Derfor var det neste valget av ny manager svært viktig for Celtic. Utad virket det som klubbens styre kun satset på ett navn – Eddie Howe, og ikke hadde noen plan B. Postecoglou hadde et stort navn i deler av Asia og i Australia. Han

hadde vært australsk landslagssjef fra 2013 til 2017. I desember 2017 ble han ansatt som ny manager i Yokohama Marinos. For første gang på 15 år ble den japanske klubben ligamester i 2019 under Postecoglous kyndige ledelse. I Europa og spesielt i det konservative Storbritannia var det ikke mange som hadde hørt om Postecoglou. Med unntak av et kort opphold i gresk 3. divisjon med Panachaiki i 2008, har Postecoglou utelukkende sin trenererfaring fra Australia og Japan. Som navnet hans tilsier så ble Postecoglou født i Athen, men familien flyttet til Melbourne da han var fem år gammel.

Paradoksalt (og i motsetning til Howe), så valgte Postecoglou å flytte til Skottland og ta jobben i Celtic uten å ha med et støtteapparat. Han valgte å stole på teamet som hadde ledet laget etter at Lennon fikk sparken. John Kennedy og Gavin

Ange Postecoglou

Født: 27. august 1965

Spilte for South Melbourne

Trener for South Melbourne, Brisbane Roar, Melbourne Victory, Yokohama Marinos, Celtic og Tottenham Hotspur

Landslagstrener for Australia

Strachan (sønnen til Gordon) ble med videre. Først i sin andre sesong i Celtic valgte Postecoglou å utvide støtteapparatet med en gammel kjenning, nemlig den tidligere australske landslagsspilleren Harry Kewell (kjent fra Leeds United og Liverpool).

Mange var spente på hvordan den nye manageren ville takle den tøffe pressen i Skottland, men det skulle vise seg at han var meget god til nettopp dette. Postecoglou ga fra første pressekonferanse et overbevisende inntrykk. Han fremstod ærlig, tydelig og direkte, og lot seg ikke lure ut på glattisen av erfarne skotske journalister. Celtic har ikke hatt en manager som er så god med media som Postecoglou var siden Martin O'Neill tidlig på 2000-tallet.

Det startet ikke så bra i Scottish Premiership for Postecoglou. Celtic tapte de første tre bortekampene mot henholdsvis Hearts, Rangers og Livingston. Pressen var ikke nådig, og mangeårig sportskommentator Hugh Keevens i Daily Record skrev spydig: «Now we know what ANGE stands for: Absolutely Not Good Enough». Postecoglou fremstod fortsatt like tydelig, og klarte å overbevise både egne supportere og media at han hadde noe på gang. Det skulle vise at Celtic ikke tapte noen flere kamper i Scottish Premiership i sesongen 2021/22.

Postecoglou forstod tidlig at han måtte både fornye og forsterke Celts spillerstall betraktelig. Laget ble bygget rundt Callum McGregor. Sammen med James Forrest og Greg Taylor var kapteinen den eneste gjenværende fra den

bedrøvelige 2020/21-sesongen som fikk fornyet tillit. Før overgangsvinduet stengte 1. september 2021, hadde Celtic sikret seg 14 nye spillere. Postecoglou benyttet sine kontakter i Japan da Celtic kjøpte spissen Kyogo Furuhashi for £ 4,5 millioner fra Vissel Kobe. Kyogo, som han liker å bli kalt, har vært en megasuksess i Celtic og den beste spissen i klubben siden Henrik Larsson.

Andre spillere som Postecoglou signerte var den tidligere engelske landslagsmålvakten Joe Hart, Josip Juranovic og midtstopperne Carl Starfelt og Cameron Carter-Vickers. Sistnevnte kom fra Tottenham Hotspur etter å ha vært utleid til flere klubber i Championship de siste sesongene. Fremover på banen hentet Postecoglou to spennende vinger i israelske Liel Abada og Jota fra Portugal. I tillegg ble toppscoreren i den nederlandske toppserien, Giorgos Giakoumakis, kjøpt fra Venlo. Alle spillerne Postecoglou kjøpte til Celtic var relativt rimelige sett med internasjonale øyne, i tillegg til å være bortimot ukjente for det skotske publikum.

Like etter at overgangsvinduet åpnet igjen i januar 2022, sikret Postecoglou seg den japanske trioen Reo Hatate, Daizen Maeda og Yousuke Ideguchi. Sistnevnte hadde et kort opphold i Leeds United bak seg noen år tidligere. Seiere i januar hentet Celtic den meget lovende midtbanespilleren Matt O'Riley fra MK Dons. Selv om han er født i London og startet karrieren i Fulham, har O'Riley dansk mor og har valgt å representere Danmark på U-21 nivå. Postecoglou klarte å få alle de nye spillerne til å dra lasset sammen og klubben vant Scottish Premiership i sesongen 2021/22 med fire poengs forsprang til Rangers. Det som gledet Celtics supportere like mye var den energiske og offensive fotballen som spilt under Postecoglou.

Innkjøpene sommeren 2023 var ikke like mange som for et år siden, men Postecoglou satset på kvalitet fremfor kvantitet og hentet sin tidligere elev på det australske landslaget, Aaron Mooy. Mange husker sikkert den energiske midtbanespilleren som var så god i Premier League for Huddersfield Town og Brighton & Hove Albion for

noen sesonger siden. Celtic utviklet seg under Postecoglou, og hans andre sesong i Celtic var langt bedre enn den første. Høsten 2022 var Celtic for første gang på 15 sesonger automatisk kvalifisert for gruppespillet i Champions League.

Det er ingen tvil om de japanske spillerne har bidratt til Celtics suksess de to siste sesongene, og da spesielt Kyogo og Hatate. Sistnevnte er en hardtarbeidende midtbanespiller som vet hvor målet står. Celtic har ikke mulighet økonomisk til å kjøpe spillere fra høyere enn nivå enn League One i England. Klubben har måttet lete andre steder, og her har Postecoglous kunnskaper om det japanske markedet vært gull verdt. Celtic filosofi er å kjøpe billig, utvikle og selge spilleren når tiden er moden. Et meget godt eksempel på dette er Kristoffer Ajer. Den norske midtstopperen ble kjøpt fra Start i januar 2016 for £ 650.000, - og solgt til Brentford i juli 2021 for £ 13,5 millioner.

Etter å ha sikret Celtic «The Treble» i sesongen 2022/23, valgte meget overraskende Postecoglou å signere en fireårskontrakt med Tottenham Hotspur. Postecoglou rakk å bli meget populær på Celtic Park med sin energiske og direkte væremåte, kombinert en positiv og underholdene fotball. Det er ingen som Postecoglou på kort tid har foretatt en reell «makeover» i Celtic og gitt supporterne troen tilbake.

Coca-Cola

Pantedugnaden 2023

Bra for miljøet. Bra for klubbkassa.

Meld på ditt lag nå!

PANT
MEG
IGJEN

Mer info og påmelding se fotball.no/pantedugnaden

ÅRETS SUPPORTER: EINAR SAND (DERBY COUNTY)

► AV: ANDERS CHRISTENSEN

Blant flere gode kandidater, falt i år valget av årets supporter på Einar Sand (71) fra Skien. På bakgrunn av sitt mangeårige arbeid for Derby Countys norske supporterklubb og for sitt pionerarbeid innen norsk supporterkultur er det ingen tvil om at dette er en mann som fortjener all den heder og ære som det er mulig å få.

Nils Johan Dahl, styremedlem i Derby County Supporters Club Norway Branch, beskriver den tidligere kateketen fra Telemark slik:

«Einar var grunnleggeren av Derbys norske supporterklubb i 1977, den andre supporterklubben for britiske lag som ble dannet i Norge. Einar er derfor en av de med desidert lengst fartstid blant norske supportere av britiske lag. Han har hatt en rekke roller og funksjoner i supporter miljøet for vår klubb og også for Supporterunionen. Einar er som nevnt grunnlegger av Derbys supporterklubb, og var i flere år leder av klubben. Supporterklubbens første årsmøte ble holdt i Einars hybel på Sogn studentby, og han var sentral da den første fellesturen ble arrangert til Derbys daværende bane Baseball Ground allerede i 1979. I flere tiår har han vært klubbens revisor, og han har gjennom mange år vært skribent i vårt medlemsblad NorRam. I en årrekke har han også vært ansvarlig for Tabelltipsligaen, der medlemmene ved sesongstart setter opp det de tror blir slutt-tabellen i den divisjonen Derby til enhver tid befinner seg i (vår divisjonsstatus varierer som kjent en del). Stillingen i Tabelltipsligaen blir jevnlig oppdatert og presentert for deltagerne på supporterklubbens nettside, Facebook-side og via e-post. Einar har vært hensynsfull nok til aldri å vinne denne konkurransen selv... Som leder i supporterklubben sørget han for at legender som Archie Gemmill og Roy McFarland ble presidenter i vår supporterklubb og skrev hilsener i form av brev til det norske medlemsbladet. Einar var også delaktig i byggingen av Derbys nye bane Pride Park som åpnet i 1997, i form av at han kjøpte en murstein som inngår i det nye stadionanlegget og har hans navn inngravert. Einar var også blant de første skribentene (sammen med blant andre Archie Gemmill) da

Derby i internetts barndom i England fikk en supporter nettside kalt RamZone. For Supporterunionen har Einar dessuten vært en særdeles stødig revisor i mange, mange år. Kateketen fra Skien ble "frelst" på Derby da han så laget på Tippetoppen tidlig på 1970-tallet. Einar falt for laget, stilen og historien. Mye handlet om det han beskriver som "historien om David mot Goliat". De tidlige 70-årenes Goliat i engelsk fotball var Leeds, og Derby var den lille klubben som anført av den karismatiske manageren Brian Clough. Derby yppet seg både mot Leeds og de andre gigantene og vant faktisk ligaen to sesonger på denne tiden (1971/72 og 1974/75).

Den første kampen Einar så med Derby, var borte mot Everton på Goodison Park 17. august 1974. Kampen var ikke spesielt minneverdig og endte 0-0. Men i tillegg til at dette var Einars debutkamp med Derby, var det også debuten for Derby til ett av engelsk fotballs store navn, Francis Lee. Den andre kampen Einar så med Derby, var borte mot Coventry. Også denne endte uavgjort. I Coventry lærte han at man ikke setter seg blant hjemmefansen hvis man holder med bortelaget... Første hjemmekamp kom i august 1975 da han så Derby som regjerende ligamestre tape 1-5 mot QPR. Det var en temmelig trå start på Derby-kampene han så live, med andre ord. Men det ble bedre. For på en hjemmekamp i desember 1976 hadde Einar litt problemer med å finne setet sitt. Da en vakt forsto at han var utlending, ble han etter kampen tatt med til de indre gemakker og befant seg, slik han selv forteller, "midt inne i hjertet av en stor, vennlig klubb". Han fikk hilse på spillere, manager og andre supportere og ble tilbudt fri bar og sightseeing i byen. Stor stas! Senere har han også vært invitert inn i Director's Box (med slipstvang, må vite). Besøket i 1976 ledet til at han august 1977 avtalte med Derbys "liaison officer" å starte en norsk supporterklubb. Einar reiste hjem fra England med en bunke medlemskort, og i november 1977 var Derbys nå nærmere 50 år gamle norske supporterklubb en realitet. Einar forteller at Derby er både nummer 1, 2, 3, 4 og 5 på hans liste, men han har også noen andre lag han følger og gjerne

ser hvis anledningen byr seg. Dette handler om Vendsyssel FF i Danmark (nærmeste lag til familiens ferieleilighet), Salisbury i England (Einar falt for dem da de nesten slo ut Derbys erkerival Nottingham av cuppen) og Ayr United i Skottland. I Norge er favorittlaget Odd. "Hold med laget der du bor" er en god leveregel, ifølge Einar. Det hjelper nok også at Odd i likhet med Derby har svarte og hvite drakter! Jeg avslutter med Einars egne ord: "Jeg har mange ganger tenkt at det hadde vært mye enklere å holde med et storlag fra London. Mye lettere å komme til banen og mye mer glory. Men angret jeg på at jeg valgte Derby? Nei, overhodet ikke." Og det er vel nettopp slik det er og oppsummerer situasjonen for det store flertallet av oss norske supportere av britiske lag: Har vi først funnet et lag, bytter vi ikke. Uansett nedrykk og andre sportslige nedturer. Klubben blir en lidenskap for livet. Slik det er for Einar Sand. Jeg og vi i Derbys supporterklubb anser derfor Einar Sand som en usedvanlig velkvalifisert og velfortjent kandidat til tittelen Årets supporter.»

Einar forteller SBFs utsendte at han i dag fortsatt er like engasjert i klubben han elsker, men at han har overlatt styringa og driften av supporterklubben til yngre krefter. Den historieinteresserte pensjonisten skriver fortsatt for medlemsbladet NorRam, og da gjerne litt mer dyptgående artikler om klubbens gyldne og spennende fortid. - Jeg synes det er veldig interessant å utforske spillere fra litt lengre tilbake i tid, for her er det mye spennende. F.eks. fant jeg ut av en våre spillere fra 1884-laget etter endt karriere jobbet som biskop i Sudan og fikk tilnavnet «The flying bishop».

Hvordan vil du beskrive ditt liv som Derby-supporter?

- I årenes løp har det helt klart blitt flere nedturer enn oppturer. Vi hadde jo storhetstiden på begynnelsen av 70-tallet, men så gikk det brått nedover. Vi fikk et lite oppsving under Arthur Cox på 1980-tallet og Jim Smith på 90-tallet, men bortsett fra dette, så har klubben vært preget av mange dårlige ansettelses og sportslige nedturer. Men det er nok kameratskapet, turene og

forholdet til alle de flotte menneskene i klubben jeg sitter igjen med som det aller viktigste oppi all elendigheten og sportslige nedturer... Fram til år 2000 kom vi alltid gratis inn på hjemmekampene, og vi ble tatt imot med en ubeskrivelig gjestfrihet. Vi ble kjent med både lederne og spillerne, og vi dro gjerne på byen med spillerne etter kamp. Slik er det dessverre ikke nå lenger. Det har blitt mer fokus på penger, og det er vanskeligere å komme innpå spillerne, selv vi ikke spiller i Premier League. Jeg husker da vi i den norske supporterklubben var over på vår første fellestur i påsken 1979 og på hvordan vi ble tatt hånd om av klubben. Vi ble hentet i minibuss, og sjåføren var ingen ringere enn selveste Ron Webster, høyrebacken med en Derby-karriere som strakte seg fra 1960 til 1978. Vi ble tatt hånd om 24 timer i døgnet og ble vist en gjestfrihet som det er vanskelig å beskrive.

- Jeg synes i det hele tatt at det med supporterklubber er en utrolig flott greie. Man treffer alle mulige forskjellige folk, som er ulike på alle måter, men som har det ene tingen felles, og det er at man holder med samme lag. Jeg unner virkelig alle mennesker å ha denne interessen – et liv fylt med både sorger og oppturer. Kanskje mest nedturer, men oppturene blir alltid større for dem som har vært gjennom tunge stunder.

Hva med ståa i klubben nå? Er du optimist?

Etter noen særdeles tunge år med sportslige og ikke minst økonomiske nedturer, ser det heldigvis til ut at skuta nå er på rett kjø. Store problemer på eiersiden og økonomiske misligheter førte jo til både poengtrekk og nedrykk til League One, og den overhengende trusselen om konkurs ser nå endelig ut til å være en saga blott. Vi har ikke verdens rikeste eier, men kanskje det mest populære. David Clowes er en lokal forretningsmann som elsker klubben av hele sitt hjerte. Han har 100 % backing hos supporterne etter flere år hvor vi har blitt mer eller mindre rundlurt av utenlandske svindlere. Selvfølgelig var det en liten nedtur da playoff-plassen glapp på målstreken i år, men optimismen er tilbake. I år får vi lov å kjøpe spillere igjen for første gang på to år, og med Paul Warne i managerstolen ser det

Einar Sand møtte helten Roy McFarland

bedre ut enn på lenge. Og med et snitt på 27,000 tilskuere på hver hjemmekamp på Pride Park, har vi et solid fortrinn sammenlignet med de andre lagene i vår divisjon.

Til slutt ber vi Einar om å sette opp sitt drømmelag bestående av Derby-spillere, og da får vi følgende elleve i 4-4-2-formasjon:

Keeper: Mart Poom. Selv om Derby har hatt gode keepere som Colin Boulton og Peter Shilton, holder jeg en knapp på estlenderen Mart Poom. Klassekeeper hentet av Jim Smith.

Høyreback: Ron Webster. Mr. Reliable. Var i Derby i 16 sesonger og spilte 535 kamper for the Rams. Nr. 2 på oversikten over tidenes mestspillende.

Venstreback: David Nish. Landslagsspiller av internasjonal klasse.

Midtstopper: Roy McFarland. Tidens beste midtstopper i Derby-drakt.

Midtstopper: Colin Todd. McFarlands perfekte partner. Klasse spiller.

Midtbane: Archie Gemmill. Box-to-box-spiller som løp mer enn noen har gjort. Der andre sank ned i gjørma på the Baseball Ground, fløt Gemmill oppå.

Midtbane: Stefano Eranio. Italieneren som brakte kreativitet og klasse til Derbys midtbane under Jim Smith.

Ving: Aljosa Asanovic. Kroatien var aldri lenge i én klubb. Bare 18 måneder i Derby. Men maken til tekniske ferdigheter har jeg ikke sett verken før eller siden.

Ving: Alan Hinton. Hinton hadde fantastisk presise innlegg og dødballer. Den han siktet på, den traff han.

Spiss: Kevin Hector. 581 kamper, 201 mål. Min største fotballhelt gjennom alle tiden.

Spiss: Dean Saunders. Raskere enn lynet. Løp fra hvem som helst. Scoret i nesten annen hver kamp.

Juryen bestod av Anders Christensen og Harald Unhjem.

JAMIE VARDY : – EN AV DE STØRSTE I LEICESTER CITYS HISTORIE

► AV: IVAR TISTHAMMER

Jamie Vardy er utvilsomt en av Leicester Citys største stjerner og beste spillere gjennom alle tider. Det er likhetstrekk med tidligere storscorere, men det er også fakta som gjør ham unik og helt forskjellig fra alle andre. Når man skal finne gode betraktninger rundt klubbens legendespiss, blir det naturlig å dra noen paralleller til andre storscorere, der navn som Arthur Chandler og Arthur Rowley kommer til minne.

Chandler er fortsatt den spilleren med flest mål for Leicester City gjennom historien. Fra 1923 til 1935 scoret han 259 mål på 393 ligakamper for klubben. Det siste målet kom i en alder av 39 år. Rowley står fortsatt med rekorden med antall mål i én og samme sesong, da han «dyttet inn» 44 mål på 42 ligakamper og sikret Leicester City opptrykk til øverste nivå i sesongen 1956/57. Det som gjør at Vardy bør sammenlignes med nettopp disse to, og at vi ikke glemmer fantastiske spisser som Gary Lineker og Frank Worthington, er rett og slett at Vardy har gjort som Chandler og Rowley, nemlig å vie sitt liv i toppfotballen til Leicester City.

Dette er unikt i dagens fotball og noe som står igjen som noe unikt for meg, og derfor bør Jamie Vardy nevnes i beste ordelag og ha en spesiell plass i klubbens historie. Historien om Vardy er også historien om spilleren som kom fra Fleetwood Town for £ 1 million i mai 2012. Da hadde spissen scoret 31 mål på 36 kamper for den daværende National League-klubben. Jeg var til stede på ligadebuten til Vardy 18. august 2012 mot Peterborough United i en kamp som hjemmelaget vant 2-0. Vardy briljerte ikke, men var ivrig etter å vise seg frem.

Det tok litt tid for Vardy å forsone seg med livet som profesjonell fotballspiller. Etter litt tid på sidelinjen kom omsider Vardy til sin rett. I sin første sesong i Championship fant han veien til nettmaskene ved fire anledninger, men da Leicester City rykket opp i 2013/14-sesongen noterte Vardy seg for 16 mål. Sitt første gjennombrudd fikk Vardy mot Manchester United i september 2014 i hans første sesong i Premier League. Manchester United tok ledelsen, men to mål av Vardy og et første skikkelig bilde av hva som bor i ham, endte med en fantastisk 5-3-seier til Leicester City.

Sommeren 2015 skjedde det mye i Leicester City. Spillere som Vardy, Danny Drinkwater og Riyad Mahrez hadde tatt store steg. I tillegg ble det innkjøp av to spillere som seinere skulle få stor betydning for Vardy. Jeg snakker om Shinji Okazaki og N'Golo Kanté. Dette var da to ukjente

fjes i engelsk fotball. Den japanske angrepsspilleren ble klubbens dyreste etter overgangen fra Mainz. Kante kom fra fransk fotball og Caen. Vardy fikk dermed et arsenal av spillere bak seg, som passet utmerket for hans eget spill og han kunne benytte seg av hurtigheten sin. Vardy endte på 24 mål i sesongen 2015/16, hvor Leicester City vant Premier League under sin nye manager Claudio Ranieri. Det er det høyeste antall mål Vardy noen gang har scoret i Premier League.

Sommeren 2016 ble en skuffelse for den nybakte ligamesteren, som var dårlig forberedt på et jag etter deres beste spillere som vi sjeldent har sett sidestykke til. Kasper Schmeichel og Vardy ble hete transferobjekter, og det samme gjaldt Mahrez og Kanté. Claudio Ranieri og klubbens eiere trodde nok de hadde kontroll over sin spillergruppe, men måtte grunnet en spesiell klausul se at Kanté forsvant til Chelsea. Tapet av Kanté ødela mye av balansen i laget, og klubben maktet ikke å finne en erstatter. Det ble gjennom sommeren gjort en del spillerkjøp i mer eller mindre panikk for å ikke miste et grunnlag for videre potensial. Klubben klarte å beholde trioen Schmeichel, Mahrez og Vardy, men kjøpene av Ahmed Musa, Islam Slimani og Ron-Robert Zieler ble meningsløse for klubben.

Vardy endte på 13 fulltreffere i sesongen 2016/17. Champions League ble en fin opptur for Leicester City, som knepent tapte mot Atletico Madrid i kvartfinalen. Hjemme i England ble det en real nedtur for Ranieri & co. Etter hvert så forsvant den italienske treneren i februar 2017 og ble erstattet av først Craig Shakespeare, og seinere av franskmannen Claude Puel. Vardy fortsatte å score mål, men magien var ikke helt på plass. Han bestemte seg å takke nei til det engelske landslaget etter VM i Russland i 2018. Totalt ble det 26 landskamper og 7 mål på spissen.

Det var ikke før Brendan Rodgers ble ansatt som «manager» i februar 2019 at Vardy kom tilbake til nye høyder. Leicester City oppnådde gode resultater i sesongen 2019/20 og 2020/21, hvor

klubben hevdet seg i toppen i ligaen, vant FA-cupen for første gang i 2021 og spilte i Europa League. Rodgers skapte et godt klima for Vardy med å spille Harvey Barnes og Ayoze Perez i en trio på topp. I sesongen 2020/21 endte Vardy opp med 23 scoringer i Premier League, og det er hans nest beste resultat.

Etter hvert har Vardy blitt sett på en spiller som skal fases ut under lederskapet til Rodgers. De påtenkte arvtagerne Kelechi Iheanacho og Patson Daka har ikke klart å tre inn i rollen, og man har ofte returnert til tanken om at Vardy kan redde Leicester City. Hans nåværende kontrakt med Leicester City går ut etter 2023/24-sesongen, og det er egentlig forferdelig å se på at hans rolle i 2022/23-sesongen har vært mer eller mindre redusert til en innbytter. Rodgers er nå et avsluttet kapittel i Leicester City etter sprakingen i april 2023. Han gjorde mye bra som manager i klubben, men tankene han hadde i hodet i forbindelse med Vardys «siste dans» gir meg

James Richard Vardy

Født: 11. januar 1987

Spilte for **Halifax Town**, **Fleetwood** og **Leicester City** i England

26 A-landskamper/7 mål for England

En **legende** i Leicester City

frysninger på ryggen. Han bommet grovt med tanke på hvordan en stor helt, kanskje den største i klubbens historie, skulle vandre ut portene.

Uansett så er Vardy inne i sin siste periode i Leicester City, og det ville overraske stort hvis klubben går til skrittet med å forlenge hans kontrakt også etter 2024.

Jamie Vardy og Leicester City feiret ligatittelen i 2016.

WHISKY & ØL:

VI HAR BYENS BREDESTE UTVALG AV WHISKY OG BYENS BESTE ØLUTVALG!

Dr. Jekyll's Pub

BILJARD:

SBFS BILJARD TILBUD! SPIL BILJARD FOR KUN 2 KR PER MINUTT! (VANLIG PRIS ER 3KR PER MINUTT). BRUK KODEN: SFBILJARD

FOTBALL:

VI VISER DET SOM ER VERDT Å SE AV CHAMPIONS LEAGUE, EUROPA LEAGUE, PREMIER LEAGUE.

FØLG OSS PÅ:

 @DRJEKYLSOSLO

 @DRJEKYLS_OSLO

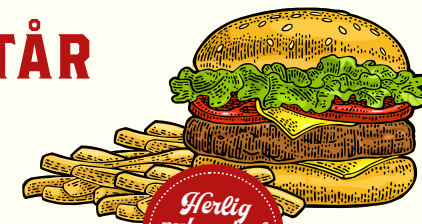
Klingenberg gata 4, 0161 Oslo, Norway - Telefon: 468 28 860 - E-post: jekylls@resthon.no - www.jekylls.no

PÅ THE SCOTSMAN STÅR TIDEN ALDRI STILLE!

Tidlig som sent, hverdag som helg, byr vi opp til fotball, quiz, live musikk, karaoke, musikkbingo og moro!

PÅ SCOTSMAN ELSKER VI FOTBALL

og hver uke viser vi internasjonale, nasjonale kamper og Premier League.

Hørlig pubmat på menyen

Book nå:
scotsman.no/booking/

 @thescotsmanoslo

 @thescotsman_oslo

THE SCOTSMAN

Karl Johans gate 17, 0159 OSLO - Telefon: +47 22 47 44 197 - E-post: scotsman@resthon.no - www.scotsman.no

BANEHOPPERE ETTER SESONGSLUTT 2022/2023

Navn	Favorittlag	Sted	Antall baner
Ray Tørnkvist	Leeds United	Oslo	220 baner
Frode Trolsrud Berg	Tottenham Hotspur	Drammen	220 baner
Ola Toftaker	Stoke City	Lørenskog	220 baner
Steinar Tungen	Leeds United	Dombås	220 baner
Odd Hanstvedt	Arsenal	Kalandseidet	209 baner
Geir Ove Neset	Manchester City	Vilnius	177 baner
Karl Yngvar Øvensen	Hibernian	Lier	173 baner
Trond Fuhre	Birmingham City	Oslo	172 baner
Vegard Størseth Holberg	Leeds United	Buvika	172 baner
Knut Aasland	Manchester City	Evje	171 baner
Anders Johansen	Rangers	Fredrikstad	167 baner
Rune Dahl	Manchester United	Oslo	150 baner
Jan Sigurd Eike	Liverpool	Stavanger	143 baner
Vidar Svendsen	Tottenham Hotspur	Kristiansand	141 baner
Vidar Eilertsen	Leeds United	Langhus	137 baner
Tom Ovnerud	Manchester United	Stavanger	135 baner
Ståle Johannesen	Manchester United	Oslo	133 baner
Einar Kvande	Liverpool	Kvanne	128 baner
Ariid Svardal	Liverpool	Fyllingsdalen	127 baner
Trond Andersson	Leeds United	Laksevåg	127 baner
Larry Rothschild	Crewe Alexandra	Arendal	125 baner
Rolf Brown	Manchester City	Oslo	123 baner
Joakim Bergqvist	Queens Park Rangers	Umeå	117 baner
Stefan Holmström	Aston Villa	Umeå	117 baner
Sven Arthur Ljosland	Manchester City	Kristiansand	117 baner
Tom Morken	Ipswich Town	Bergen	116 baner
Atle Syversen	Tottenham Hotspur	Fredrikstad	114 baner
Bjarte Wilhelm Hjartøy	Middlesbrough	Fyllingsdalen	114 baner
Per-Gunnar Nilsson	Manchester United	Kristianstad	112 baner
Tony Halsall	Bury	Evje	112 baner
Tore Gjerdingen	Derby County	Sandnes	112 baner
Trond Brenna	Manchester United	Oslo	109 baner
Atle Husom	West Ham United	Lillehammer	107 baner
Bjørn Wahlgren	Millwall	Oslo	107 baner
Kjell Morten Hjartøy	Arsenal	Bergen	107 baner
Bent Uvaag Johansen	Celtic	Oslo	106 baner
Tor Jørgen Svanberg	West Ham United	Oslo	104 baner
Terje Bringsli	Manchester United	Sandefjord	103 baner
Henrik M Høyér	Middlesbrough	Kongsberg	101 baner
Inge Haug	Ipswich Town	Kongsvinger	100 baner
Stian Offerdal	Rangers	Sunnalsøra	100 baner
Gaute Lyster	Manchester City	Stavanger	97 baner
Finn Morten Steen	Derby County	Porsgrunn	95 baner
Svein Bråthen	Manchester City	Lyngdal	95 baner
Tore Bermtsen	Queens Park Rangers	Haugesund	93 baner
Inge Haagensen	Derby County	Leknes	92 baner
Oscar Christoffersen	Liverpool	Oslo	92 baner
Lasse Hjelle	Leeds United	Bergen	91 baner
Kjell Skjerven	Leeds United	Kjells/ Vik i Sogn	89 baner
Robert Seim	Manchester City	Oslo	89 baner
Jan Henry Halvorsen	Ipswich Town	Porsgrunn	88 baner
Stig A. Vangsnæs	Wolverhampton Wanderers	Opppegård	88 baner
Rune Vibeto	Leeds United	Ulefoss	87 baner

*Oppdatert pr 31. mai 2023

Richard Aas	West Ham United	Moss	86 baner
Mikael Mellquist	Manchester United	Moss	84 baner
Svein Elvanes	West Ham United	Bærum	84 baner
Petter Johan Pettersen	Liverpool	Bergen	83 baner
Knut Ola Jonsrud	West Bromwich Albion	Oslo	82 baner
Camilla Hanstvedt	Liverpool	Kalandseidet	81 baner
Kjell Åvendal	Egersunds IK	Egersund	81 baner
Bjørn Tore Tvedt	Blackpool	Bergen	80 baner
Kenneth Glesnes	Manchester United	Håkonshella	80 baner
Jørn Strømseng	Arsenal	Hosle	80 baner
Leif Konrad Børshheim	Tottenham Hotspur	Oslo	80 baner
Øyvind Werrum	Derby County	Tønsberg	80 baner
Svein Terje Måland	Tottenham Hotspur	Stavanger	79 baner
Jeppe Strømseng	Arsenal	Hosle	78 baner
Nils Vanebo	Manchester City	Namnå	78 baner
Bjørnar Nyland	Manchester United og Oldham Athletic	Lillehammer	77 baner
Nils Johan Dahl	Derby County	Gjettum	76 baner
Stein Håkon Nes	Sunderland	Bergen	76 baner
Dag Håkon Hellevik	Queens Park Rangers	Trondheim	75 baner
Kjell Skram	Manchester United	Sarpsborg	74 baner
Vinjar Vikanes	Manchester United	Ulsteinvik	74 baner
Alf Helge Repstad	Sunderland	Søgne	73 baner
Arne Litré	Crewe Alexandra	Oslo	72 baner
Andreas Hellmann	Leeds United	Oslo	71 baner
Jakob Kårhus	Blackburn Rovers	Nedre Vats	70 baner
Knut Toresen	Leeds United	Terråk	70 baner
Odin Karlson	Derby County	Rykkinn	69 baner
Odin Henrikssen	Wolverhampton Wanderers	Nesttun	69 baner
Jan Erik Skytte	Leeds United	Skedsmokorset	67 baner
Geir Ingvald Jacobsen	Ipswich Town	Hamar	67 baner
Kjell Christiansen	Stoke City	Vøyenenga	67 baner
Gaute Rossvoll	Queens Park Rangers	Hamar	66 baner
Mikal Haugen	Preston North End/Rangers FC	Kristiansand	65 baner
Christoffer Nygaard	Tottenham Hotspur	Sandnes	64 baner
Henrik Alexander Greger	Ipswich Town	Tønsberg	64 baner
Hege Reiersen Aas	West Ham United	Moss	63 baner
Frank Roger Orefellen	Manchester United	Moss	63 baner
Geir Martinsen	Manchester City	Oslo	63 baner
Henning Kvaal-Tanguay	Tromsø IL	Tromsø	63 baner
Svein Nilssen	Stoke City	Skui	63 baner
Håvard Krey Hansen	Preston North End	Silsand	62 baner
Kurt Åsen	Leeds United	Nesttun	62 baner
Simon Heier	Manchester United	Rakkestad	62 baner
Bjarte Vik	Manchester United	Rong	60 baner
Jarle S. Bakke	Leeds United	Skien	60 baner

BANEHOPPER VED EN TILFELDIGHET

► AV: RAY TØRNVKIST

Odd (til høyere) sammen med gode venner i banehoppermiljøet

Odd Hanstvedt (75) fra Kalandseidet like utenfor Bergen er en av de ivrigste banehopperne i Norge. Ved utgangen av sesongen 2023/23 er han registrert med 209 banebesøk etter SBFs reglement. Han er ivrig Arsenal-supporter og har reist rundt i Storbritannia på

jakt etter nye baner siden slutten på 1980-tallet. I begynnelsen av mai tok Odd seg tid til en liten prat med oss om sin lidenskap for britisk fotball og banehopping. Det ikke så mange vet er at han ble banehopper ved en tilfældighet.

Hvordan startet banehoppingen for deg?

Det startet i 1989. Hele familien var på bilferie i England, og vi kjørte feil oppe i Newcastle-området. Da havnet vi tilfeldigvis på Roker Park (Sunderlands tidligere hjemmebane), og da var det gjort. På resten av turen ble det 32 kamper på 21 dager! Etter dette har det blitt seks til åtte turer til Storbritannia hver sesong. Hver gang har det blitt nye baner i tillegg til mitt kjære Arsenal, og det har vært like moro hver gang. Nye opplevelser, nye hotell etc. og ikke minst nye ølsorter.

Har du selv vært involvert i fotballen som spiller og/eller leder?

I ung alder spilte jeg for Eidsvåg, men drev det aldri langt. Faktiske spilte jeg mot Roald «Kniksen». Jensen ved flere anledninger. Han var en topp kar som ikke gikk med nesa i sky selv om han var fra Bergen. «Kniksen» er utvilsomt den beste spilleren jeg har sett, og han spilte jo som kjent for Hearts i noen sesonger på slutten av 1960-tallet.

Turene til Storbritannia har blitt mange. Hvordan reiser du? Alene, med kamerater eller familie?

Jeg har reist på alle måter. Sønnene mine har vært med noen ganger, og også kona eller kamerater (Odds kone Camilla er faktisk registrert med 81 banebesøk, og det er soleklart flest blant damene!). Det var enklere å skaffe billetter før - i hvert fall til kamper i Premier League. Tidligere kjørte jeg mye med bil, men i de seinere årene har det blitt mest tog.

Synes ikke familien at det blir mye reising?

Mesteparten av min yrkeskarriere har jeg vært til sjøs og jobbet som kokk, så de er vant til at jeg har vært mye borte. Som nevnt, så har jeg ofte hatt familien med på turene til Storbritannia, og da koser vi oss mye god mat og drikke. Ingen lider noen nød. Reiser jeg alene ringer jeg hjem hver dag.

Siden interessen for fotball er såpass stor i familien, er vel alle Arsenal-supportere som deg?

Resten av familien holder med Liverpool, Aston Villa, Manchester United og Blackburn. Vi respekterer hverandre. Ingen problemer.

Har du noen favorittbaner blant de over 200 du har besøkt?

Jeg har en forkjærlighet for de mindre banene. Det er spesielt to baner jeg vil trekke frem. Dessverre er ingen av dem i bruk lenger. Darlington's Reynolds Arena var noe helt nytt da den åpnet. I lavere divisjoner var det nærmest som et palass å regne, og var synd at eieren George Reynolds gikk konkurs og ble dømt for hvitvasking. I dag spilles det kun rugby Darlington Arena, som banen i dag heter. Nene Park, banen til Rushden & Diamonds, var også meget flott. Liten og moderne, men den ble dessverre jevnet med jorden for noen år siden.

Hvem er din «all time» favorittspiller i Storbritannia?

Dennis Bergkamp. Han hadde det meste, og under Arsène Wengers ledelse var nederlenderen helt topp. En av de aller beste spillerne jeg har sett, men «Kniksen» var ikke langt etter.

Hva er planene for neste sesong, Odd?

Planene er reise over tre-fire ganger, men jeg har hatt litt helseproblemer. Når sesongen starter vil det nok krible, og vi får nok til noen turer skal du se. Jeg gleder meg også til å treffe likesinnede for en hyggelig fotballprat over en øl eller to.

Etter pandemien er ikke tvil om at interessen for banehopping har tatt seg opp, og i sesongen 2022/23 har det vært mer populært en noen gang. Nærmere 1.200 er registrert på www.banehopper.com, men det er plass til enda flere. Tre banehopper har ved utgangen av sesongen 2022/23 «full pott» med 220 banebesøk (Ray Tørnkvis, Steinar Tungen og Frode Trolsrud Berg). Det er nesten 350 personer som har besøkt minst 25 baner i Storbritannia.

MARK LAWRENSEN: KLOPP ER LIVERPOOLS STØRSTE STJERNE!

AV: ANDERS CHRISTENSEN

I regi av Liverbirds Kløfta og primus motor Geir Johnny Larsen fikk pizzarestauranten Kafé Dilla i midten av mai besøk av den gamle Liverpool-stopperen Mark Lawrenson i forbindelse med kampen mellom Leicester og Liverpool på King Power Stadium. Lawrenson ble i 1981 ble den dyreste Liverpool-signeringen gjennom tidene da han kom fra Brighton & Hove Albion for svimlende 900 000 pund, og i mange sesonger dannet han et av tidens sterkeste stopperpar sammen med Alan Hansen i Liverpools midtforsvar. Totalt ble 356 Liverpool-kamper og 39 landskamper for Irland, før skader tvang ham til å legge opp allerede som 30-åring i 1988.

I dag er Mark blitt 66 år og nylig avgått med pensjon etter 30 år som fotballkommentator for BBC og Match Of The Day. Og når han ikke spiller golf med gamle lagkamerater, reiser han rundt som guest speaker for å snakke om erfaringene fra sin dekorerte spillerkarriere og for å synse om dagens ve og vel innen fotballen. Mens de yngste frammøtte var mest interessert i å høre hans meninger om dagens Liverpool-lag, var den eldre garde mer ivrige etter å høre historier fra gamledager. Og det ble litt av begge deler da den joviale og imøtekomende stopperlegenden inntok Kafé Dilla på Kløfta.

Hvordan endte du egentlig opp i Liverpool, Mark?

- Vel, dette var i 1981, og jeg var 24 år. Flere klubber hadde allerede vist sin interesse, deriblant både Arsenal og Manchester United, men da Liverpool kom på banen var det egentlig aldri noen tvil. Vi snakker om den desidert største klubben i England på den tiden, men det var aldri noe ekstravagant ved klubben, noe jeg merket umiddelbart da jeg kom til klubben for mitt første møte med manager Bob Paisley. Han viste seg å være en skikkelig bestefartype, som det var umulig å mislike. Jeg ble plassert på et hotell midt i byen en kveld, og det var planlagt at Paisley skulle plukke meg opp selv kl 11:30 dagen etter. Da jeg kom ut av hotellet, satt han og ventet i sin gullfargede Ford Granada. Og da han steg ut av bilen for å ta meg imot, hadde han på seg tøfler og cardigan. Matrestene satt

fortsatt fast i tøyet, og jeg skjønnte at han hadde spist egg til frokost. Da forsto jeg umiddelbart at dette var klubben for meg. Ikke noe jåleri der i gården.

Grobbelaar var klin gæren!

Under seansen fikk Lawrenson mange spørsmål om tidligere lagkamerater, og da blir det vanskelig å komme utenom Bruce Grobbelaar.

- Brucie var ikke rett på en flekk! Jeg husker godt de lange bussturene på vei hjem etter borte-kamp, som av og til kunne vare opp mot seks timer. Stemningen på bussen var selvfølgelig avhengig av resultatet i kampen, så av og til var stemningen elektrisk, mens en og annen sjelden gang kunne den være ganske laber. Reglene var slik at dersom vi hadde vunnet, så var det både øl og vin så mye vi ville, mens ved tap eller uavgjort fikk vi ingenting. Hvis stemningen var god, tok det som regel ikke lang tid før vi spratt den første flasken, og Bruce var alltid i sentrum av begivenhetene. - Hvor er opptrekkeren? hørte jeg en rope. Da ingen fant den, tok Bruce like godt og åpnet ølflasken med tennene. - Men jeg kan en enda bedre måte å gjøre det på! Deretter tok han en ny flaske, stappet tuten ned i øyehulen, og jekket korken med den. Slik fortsatt det utover bussturen etter hvert som stemningen steg til nye høyder. Brucie pleide også å stupe fra kanten av badekaret da spillerne tok sitt fellesbad i garderoben på Anfield etter kamp i gamledager. Den gang var det nemlig ikke installert dusjer der. Brucie og australske Craig Johnson var uten tvil de to mest atletiske spillerne jeg har spilt med.

Mark Lawrenson

Født: 2. juni 1957

Posisjon: Midtstopper

Spilte for Preston North End, Brighton & Hove Albion, Liverpool og Barnet i England

Avsluttet karrieren for Tampa Bay Rowdies i USA

39 A-landskamper for Irland

- En annen spiller som ikke var «riktig navla» var Graeme Souness, men på en litt annen måte enn Brucie. Han var en fantastisk spiller, men også den desidert tøffeste spilleren jeg har sett. I Europacupsemifinalen mot Dinamo Bucharest i 1984 brakk han kjeven på en motstander som markerte ham på en corner. Dette var lenge før V.A.R., og dommeren så ingenting. Rumenerne var imidlertid besatte av hevn under returmøtet to uker etter, og 70.000 på tribunen buet hver gang kaptein Souness hadde ballen. Souness spilte selvfølgelig en kjempekamp, og ingen rumenere var i nærheten da Liverpool vant 2-1 i Romania og 3-1 sammenlagt. Dermed tok vi oss til finalen mot AS Roma på deres egen hjemmebane i Roma, og finalen, som skulle bli Souness' siste kamp som Liverpool-spiller, ble som kjent vunnet på straffer etter at Bruce Grobbelaar hadde psyket ut italienerne med sine legendariske «spaghetibein» på målstreken.

Etter den formidable 2021/22-sesongen, har det ikke gått på skinner denne sesongen. Hva tror du er årsaken til dette?

Jeg tror rett og slett at man var helt på felgen, både fysisk og ikke minst mentalt, etter 2021/22-sesongen, da både ligagullet og Champions League glapp på målstreken. Det var en skikkelig utladning, og man greide aldri å omstille seg til den nye sesongen. Vi har sett i altfor mange kamper at man har havnet bakpå og har måtte jage utligning istedenfor å ta kommandoen fra start. En spiller som Luis Diaz, som gikk skadet store deler av sesongen, har også vært dypt savnet. Han er en spiller jeg liker veldig godt og som var sensasjonell på venstre-kanten da han kom inn på laget siste halvdel av 2021/22-sesongen. Virgil Van Dijk har heller ikke vært helt på høyden, og jeg tror kanskje ikke han er 100 % restituert etter sitt lange skadeavbrudd. Darwin Nunez har fått mye kritikk, men jeg tror

hans problemer først og fremst har vært språkrelatert, noe som har gjort kommunikasjonen med medspillerne vanskelig. Dette tror jeg imidlertid kommer til å løse seg, og jeg er overbevist om at han vil bli en suksess hvis vi kan vise litt tålmodighet.

Hva med situasjonen i klubben nå, og hva tror du om Liverpool framover?

Når det gjelder eiersiden, så har det jo også vært mye fram og tilbake, men slik det ser ut nå, så er jeg rimelig sikker på at FSG kommer til å beholde aksjemajoriteten og at de kun er ute etter flere investorer. Jeg liker de nåværende eierne godt, og jeg håper virkelig at de blir værende. Det samme gjelder vår manager Jürgen Klopp. At noen i det hele tatt stiller spørsmål rundt hans posisjon, er fullstendig nonsens. Jürgen er vår største stjerne, og jeg vil heller se alle spillerne forsvinne enn manageren. Klopp vet hva klubben

trenger, og selv om Jude Bellingham nå ser ut til å være helt ute av bildet, så tror jeg vi vil greie å skaffe de forsterkningene som trengs. Alexis Mac Allister er allerede på vei, og han vil bli en stor forsterkning på midtbanen. Klopp har vist før at han kan bygge storlag med begrensede midler, og jeg tror han vil greie det igjen.

SUPPORTERKLUBBER FOR BRITISKE LAG

	ARSENAL kontakt@gunners.no www.gunners.no
	ASTON VILLA ingolf.olsen@getmail.no www.villans.no
	BARNET bfcon@bfcon.net www.bfcon.net
	BIRMINGHAM CITY martin.kolsrud@hotmail.no
	BLACKBURN ROVERS espen.sjetne@gmail.com www.brscn.no
	BOLTON WANDERERS bolton.norge@gmail.com www.bwscn.no
	BRENTFORD robin.hesmyr@gmail.com
	BRIGHTON & HOVE ALBION post@theseagulls.no www.theseagulls.no
	BURNLEY henmathi@online.no
	BURY post@bury.no www.bury.no
	CARDIFF CITY torstein.sundsford@gmail.com
	CELTIC leder@cscn.no www.cscn.no
	CHARLTON ATHLETIC cascnorway@hotmail.com
	CHELSEA leder@chelsea.no www.chelsea.no

	CHELTHENHAM TOWN post@cheltenham.no www.cheltenham.no
	COVENTRY CITY jorg@hannestad.org
	CRYSTAL PALACE post@crystalpalace.no www.crystalpalace.no
	DERBY COUNTY sveno@derbycounty.no www.derbycounty.no
	EVERTON helge@evertonfc.no www.evertonfc.no
	EXETER CITY kristoffer@cruisespesialisten.com www.exeter.no
	FULHAM haavard_straum@hotmail.com www.ffcnorway.no
	HIBERNIAN k-yngo@online.no
	HUDDERSFIELD TOWN norwayterriers@outlook.com www.huddersfield.no
	IPSWICH TOWN post@ipswich.no www.ipswich.no
	KIDDERMINSTER HARRIERS post@harriersofnorway.no
	LEEDS UNITED anders@leedsunited.no www.leedsunited.no
	LEICESTER CITY per.arne@notoddenfk.no www.lcscsb.com
	LIVERPOOL post@liverpool.no www.liverpool.no
	LUTON TOWN haldisaase@live.no www.luton.no

	MACCLESFIELD TOWN terje.thorsdalen@uia.no
	MANCHESTER CITY soensteb@online.no www.manchestercity.no
	MANCHESTER UNITED medlem@united.no www.united.no
	MIDDLESBROUGH henrik.hoyer@bilservice.no
	NOTTINGHAM FOREST egill@skogvokteren.no www.skogvokteren.no
	PETERBOROUGH UNITED hakon.rolstad.nilsen@gmail.com
	PORTSMOUTH joakim.ellingsen@gmail.com www.pompey.no
	PLYMOUTH ARGYLE olekevin@hotmail.com
	QUEENS PARK RANGERS qprkaare@hotmail.com www.qpr.no
	ROCHDALE norwayspotland@gmail.com
	SCARBOROUGH ATHLETIC scarbare@gmail.com
	SHEFFIELD UNITED sheffield_utd@hotmail.com
	SOUTHAMPTON post@southampton.no
	STOKE CITY psj@usbl.no
	SUNDERLAND post@sunderland.no www.sunderland.no

	SWANSEA CITY styret@swanseaacity.no www.swanseaacity.no
	TORQUAY UNITED bard.haaland@lyse.net
	TOTTENHAM HOTSPUR kontakt@tottenhamsvenner.no www.tottenhamhotspur.no
	WEST BROMWICH ALBION hensk@online.no
	WEST HAM UNITED erik@scandinavianhammers.com www.scandinavianhammers.com
	AFC WIMBLEDON endre.kleiven@gmail.com
	WOKING roland.sannes@gmail.com www.rolandsannes.wordpress.com
	WOLVERHAMPTON WANDERERS kontakt@vikingwolves.com
	WYCOMBE WANDERERS amundaano@hotmail.com www.norwegianchairboys.wixsite.com

Hvem var dine forbilder da du vokste opp?

Jeg har jo allerede nevnt Charlie George, både på grunn av hans goalgetteregenskaper og lange hår (kanskje mest det siste), og en annen spiller jeg beundret var den skotske midtbanestrategen Frank McLintock. Ellers var jeg jo keeper selv, så da var det også naturlig at jeg hadde et ekstra øye til diverse burvoktere. Arsenal-keeper Bob Wilson kom selvfølgelig høyt på lista, og det samme gjorde Gordon Banks og Peter «The Cat» Bonetti. Jeg fant imidlertid fort ut at jeg egentlig meg mye bedre som supporter enn som spiller, så min egen fotballkarriere, om den kan kalles det, stoppet vel egentlig før den hadde begynt.

Hvilke høydepunkter som Arsenal-supporter ønsker du å trekke frem?

Cupfinalen og The Double-triumfen i 1971 er allerede nevnt som en av min oppveksts skjellsettende opplevelser, men det finnes mange andre høydepunkter også. Som Arsenal-supporter kommer man aldri utenom ligatriumfen i 1989, da man måtte slå Liverpool med to mål på Anfield i siste seriekamp for å vinne ligaen. Da det hele så ut til å ebbe ut i en respektabel men særdeles skuffende 1-0-seier, dukket Michael Thomas opp som troll av eske og satte inn nådestøtet på overtid. Slike ting skal jo egentlig ikke skje i virkeligheten, men sånn er fotballen av og til. Det bare skjer der og da uten at man kan forklare hvordan det i det hele tatt er mulig. Ellers hadde vi jo mange gode sesonger under Arsène Wenger da spillere som Ian Wright og Dennis Bergkamp herjet som verst og vi vant ligaen flere ganger på slutten av 90- og begynnelsen av 2000-tallet. Det var virkelig gode tider for oss Arsenal-supportere, med underholdende fotball og triumfer på løpende bånd.

Hva med pilegrimsturer til England?

Her har jeg en erkjennelse å komme med, og det er at jeg verken har vært på Highbury eller Emirates. Det er litt flaut, men det har liksom aldri villet seg slik de gangene jeg har vært i London. Jeg har vært og sett QPR, men aldri Arsenal.

Ennå! Gunn, som jeg altså gifter meg med neste helg, er en ekte Gunner, og sammen drømmer vi om å komme oss på kamp på Emirates for å se Arsenal. Og det er ikke bare under Arsenal-kampene hun tar fullstendig av. Hun har nemlig også gjort seg svært bemerket når vi har vært og sett Lyn her hjemme, og hun har flere ganger fått beskjed om å dempe seg. Hun er skikkelig gæren! Når det gjelder mitt eget engasjement for Arsenal, så har det faktisk blitt enda sterkere med årene. Mens interessen kanskje dalte noe utover i ungdomstiden da jeg var opptatt med andre ting, så har interessen virkelig blomstret de siste årene. Faktisk har jeg aldri vært mer opptatt av Arsenal enn jeg er nå. Så ja, nå blir det snart tur til Emirates!

Mange har både fotball og musikk som sine store lidenskaper. Er dette noe du har bitt deg merke i?

Definitivt! De to tingene er av en eller annen grunn uløselig knyttet sammen. I mitt yrke som musikkjournalist har jeg jo av naturlige årsaker hatt mest å gjøre med musikere og folk i musikkrelaterte yrker, og ofte er disse menneskene like opptatt av fotball som musikk. Og nesten alle jeg treffer vet at jeg holder med Arsenal. I forbindelse med en Iron Maiden-konsert i Oslo for en del år tilbake, deltok jeg i en fotballkamp på et kjendislag mot Iron Maiden og crewet deres. Jeg husker spesielt at bassist og bandleder Steve Harris var en meget habil fotballspiller. Han er jo viden kjent som en av West Ham Uniteds aller mest profilerte supportere, men jeg ble virkelig tatt på sengen av hans kvaliteter på banen. En godt trent og skikkelig seriøs fyr.

Er det andre kjente musikere du har diskutert fotball med?

Jeg husker jeg var skikkelig nervøs en gang jeg skulle intervju Ray Davies fra The Kinks da han var i Oslo. Han var kjent for å være et svært krevende intervjuobjekt, som ikke gav ved dørene. Han krevde at alle som intervjuet ham

Finn Bjelke intervjues av NRK om Lyn

måtte levere en CV på forhånd, og den måtte helst imponere. Men jeg hadde et ess i ermet. Jeg hadde nemlig gjort litt research og funnet ut at Davies var Gooner på sin hals, og derfor hadde jeg tatt på meg en Arsenal-pin, litt diskret, men nok til at det ville bli lagt merke til dersom man traff den rette personen. Og det skal jeg si gjorde susen. Da den humørsyke rockelegenden la merke til pinen bak de mørke solbrillene, fikk jeg umiddelbart innpass, og intervjuet gikk over all forventning. Jeg opplever ofte at fotball er «the great leveller» når jeg skal komme i kontakt med folk jeg er litt usikker på.

Sånn på tampen – greier du å sette opp ditt tidenes Arsenal XI?

Ikke sånn uten videre. Hukommelsen er dessverre for dårlig, men med litt betenkningstid, så skal jeg nok få til å sette opp en slagkraftig ellever...

Så, etter noen uker dukket denne elleveren opp i mailboksen:

Aaron Ramsdale; Lee Dixon, Tony Adams, David O'Leary, Ashley Cole; Liam Brady, Martin Ødegaard, Patrick Vieira; Dennis Bergkamp, Ian Wright, Thierry Henry.

BOOK NÅ:
GRONLANDBOULE.NO/BOOKING/

VÅR OPPFORDRINGEN ER ENKEL;

SPILL BOULE, SOSIALISER, OG SPIS SKIKKELIG GOD MAT.
LEGG TIL NORGES STØRSTE INNENDØRS SANDKASSE OG DU HAR TIDENS KNUTEPUNKT.

BRUK KODEN:
SBFBOULE

SBFS BOULE-TILBUD!

Spill boule for kun 200,- per banel!
(Vanlig pris er 250kr per bane)

FØLG OSS:

@GRONLANDBOULEBAR
 @GRONLANDBOULEBAR

GRONLANDBOULE.NO / GRONLANDSLEIRET 27, 0190 OSLO TEL: +47 907 16 527 E-POST: GRONLANDBOULE@RETHON.NO

Velkommen til ditt nye 2400m² samlingssted midt i hjerter av Lørenskog!

Karaoke, store tv-skjermer, biljard,
shuffleboard og mer - vi er en ny leke- og
boltreplass for alle!

@livogroretriaden
 @livogrore_triaden

livogroretriaden@resthon.no / Tel: 90289044
Gamleveien 88, 1476 Lørenskog

20%
rabatt på alle spill
for SBSF-
medlemmer

FRA DRIBLEFANT TIL LANDSLAGSTRENER

AV: BENT UVAAG JOHANSEN OG RAY TØRNKVIST

Siden 2020 har Kent Bergersen vært assisterende landslagstrener for Norge. Han har en lang karriere bak seg som spiller på øverste nivå i Norge for Lyn, Rosenborg, Vålerenga og Strømsgodset. Han var kjent som en meget god teknisk fotballspiller - en god gammeldags «driblefant» rett og slett. Det ikke så mange vet er at han også har en karriere i britisk fotball bak seg, i Raith Rovers og Stockport County. Vi avtale et møte med den alltid blide og positive Kent noen timer før avspark i kampen mellom Vålerenga og HamKam på fotballens festdag 16. mai.

Hva er dine oppgaver på landslaget?
Det er et stort og meget profesjonelt opplegg rundt det norske landslaget i dag. Totalt sett så er det vel nærmere 20 personer involvert med stort og smått. I selve trenerteamet er vi seks-syv. Foruten landslagssjef Ståle Solbakken og meg, er det Frode Grodås, Bård Wiggen og fysisk trener Bjørn Vidar Stenersen. I tillegg er ofte Brede Hangeland og analysesjef Andrew Findlay med. Med et slikt opplegg er det viktig at alle har sine klare arbeidsoppgaver. Litt forenklet har jeg to hovedoppgaver: 1) Se så mye fotball som mulig og diskutere mulige kandidater med Ståle og 2) Lede treninger i forbindelse med samlinger foran landskamper.

Hvor mye fotball ser du i løpet av en uke?

Det blir mye! I løpet av helgen blir det ofte to lange økter både foran TV og «live». Vi har ca. 40 spillere i «loopen» som følges tett. Ståle ønsker at alle i trenerteamet skal ha en oppfatning av de spillerne vi følger. Det blir gjort slik for å få best mulige faglige diskusjoner. Jeg styrer mye av dette selv, men det hender at Ståle ringer og ber meg å se på en bestemt spiller i en bestemt kamp.

Kan du beskrive en vanlig landslagssamling?

Det avhenger av hvilke dager kampene spilles. Normalt så er det to kamper etter hverandre når det er kvalifisering til mesterskap. Hvis kampen spilles fredag eller lørdag som er ganske vanlig, så ankommer de uttatte spillerne i løpet av mandag og tirsdag, avhengig av når de spilte forrige kamp. Da bli det naturlig nok lette økter som jeg leder sammen med fysisk trener. Det er først på onsdag og torsdag at det trenes 11 mot 11 med vekt på formasjon, taktikk etc. Vi har stort sett en oppfatning på forhånd av hvem som skal starte kampen, men det skjer alltid endringer underveis. Det kan være at en bestemt spiller ikke var i så god fysisk form som vi først trodde.

Hvordan fikk du jobben som assisterende landslagssjef?

Da det ble klart at Ståle skulle bli Norges neste landslagssjef, ble det spekulert i noen navn i media. Ståle ringte meg en gang jeg var ute og gikk tur og lurte på hva jeg tjente i Kvik Halden. Jeg svarte vel noe sånt som at «hvorfors skal du vite det»? Ståle kontret med at jeg tilbyr deg denne lønnen (som var en del høyere enn i Kvik Halden) hvis du blir med meg på landslaget. Dermed var det bare å informere Kvik Halden, selv om jeg nettopp hadde forlenget kontrakten med dem, om min beslutning. Forhandlingene med Kvik Halden var uproblematisk, og jeg tror

klubben var ganske stolt av å avgi en trener til landslaget. For meg så var landslaget virkelig et steg opp. Ikke siden 2014 hvor jeg var i Aalesund hadde jeg jobbet med fotball på toppnivå. Jeg hadde seks år som trener på lavere nivå (to år med HamKam og fire år med Kvik Halden). Det var ingen tvil at landslaget var et helt annet nivå og en skikkelig utfordring!

Hvordan jobber dere i trenerteamet utenfor samlingene?

Vi har jevnlig oppfølgingsmøter på Teams. Det er praktisk siden trenerteamet er godt spredt i Skandinavia. Som nevnt tidligere har vi meget bra oversikt over norske spillere og følger ca. 40 av dem tett. Vi har også gode analyseverktøy som hjelper oss i arbeidet. Når det nærmer seg et nytt landslagsuttak så blir møtene tettere. Som oftest er ca. 20 av de 26 spillerne i en tropp sikre, men det vil alltid være diskusjon om de siste plassene. Her vil ofte spillere i den norske ligaen bli vurdert. Et viktig kriterium er om vi tror at spilleren kan prestere på et godt europeisk nivå.

Hvordan ser du mulighetene for å nå et EM-sluttspill i 2024?

Det er ingen tvil om at de neste fire kampene blir svært viktige. Siden Skottland overraskende slo Spania, er vi nødt til å vinne mot skottene på Ullevål i juni. Vi forventet at Spania skulle dra ifra og at kampen om 2.plassen skulle stå mellom Skottland, Georgia og oss selv.

Etter en lang karriere i norsk fotball, fikk du i kontrakt med skotske Raith Rovers høsten 1996. Hvordan kom dette i gang?

Vålerenga rykket ned i 1996 og ville fortsatt ha med meg i troppen. Det betød at jeg bortimot måtte halvere lønna mi, og det var jeg ikke så lysten på. Via Vetle Andersen, som spilte 2. divisjon for Vigør, kom jeg i kontakt med Raith

Rovers. Faren til Vetle hadde visst noen kontakter i Skottland, og vi reiste begge bortover. Etter en trening ble vi begge tilbudt en uke-til-uke-kontrakt, og lørdagen etter debuterte både Vetle og jeg mot Rangers. På den tiden hadde Rangers et stjernespekket mannskap med Paul «Gazza» Gascoigne og Brian Laudrup i spissen, mens Raith Rovers var et bunnlag. Det ble kun syv kamper for det skotske laget for meg, men det var en morsom tid. Nivået i den skotske ligaen var nok litt høyere enn i den norske, og da spesielt intensiteten i kampene.

Kent valgte å forlate Raith Rovers allerede etter tre måneder og syv kamper. Mens han var hjemme i Norge på en liten juleferie, dukket det opp et tilbud fra den greske klubben Panionios. Han valgte å skrive under på dette og ble værende i Hellas i to sesonger. I Panionios vant han den greske cupen mot storfavoritten Panathinaikos. Sesongen etter (1998/99) spilte Panionios seg frem til kvartfinalen i det som den gang het cupvinnercupen, hvor italienske Lazio ble for sterke. Høsten 1999 var det klart for et nytt opphold på «balløya», og denne gang for Stockport County.

Hvorfor ble det et nytt opp i Storbritannia på deg?

Jeg valgte å forlate Panionios etter mye turbulens med blant annet seine lønnsutbetalinger. Da jeg endelig fikk utbetalt det klubben skyldte meg, flyttet jeg i begynnelsen av 1999 tilbake til Norge. Vårsesongen 1999 spilte jeg under Jens Martin Støten (som jeg kjente fra min tid i Drøbak/Frogn) i Strømsgodset. Gjennom Terje Liverød kom Stockport County på banen, og jeg valgte å signere for dem. På den tiden befant Stockport County seg i Championship, og jeg var der i to sesonger. Jeg var da 32 år, og dette var min siste mulighet for et nytt opphold ute. Jeg

Kent Roger «Kenta» Bergersen

Født: 8. februar 1967

Spilte for Drøbak/Frogn, Lyn, Rosenborg, Vålerenga, Raith Rovers, Panionios, Strømsgodset, Moss og Fredrikstad

Trener for Drøbak/Frogn, Bodø/Glimt, Lyn, Aalesund, HamKam og Kvik Halden

Assisterende landslagssjef for Norge

hadde en meget fin tid der. Stockport County var en liten klubb hvor alle kjente alle og tok vare på hverandre. Det var mange norske spillere i England den gangen, og på slutten av tiden bodde jeg i Wilmslow, ikke langt unna Henning Berg, Ronny Johnsen og svenske Jesper Blomquist.

Selv om han var meget teknisk god med ballen, var hurtigheten Kents svakeste punkt. Det er sannsynligvis hovedårsaken til at han ikke fikk prøve seg på et høyere nivå enn i Raith Rovers og Stockport County. Han fikk aldri muligheten som spiller på det norske landslaget, som han i dag er en del av på trenersiden. Stadig blir han påminnet at han ble fraløpt av Erik Thorstvedt i en løpstest på 40 meter i 1991. Det var i samme forbindelse at Egil «Drillo» Olsen uttalte at han hadde slått meg med pæler!

HVORFOR HAR BRIGHTON VÆRT SÅ GODE DE SISTE SESONGENE?

AV: BENT UVAAG JOHANSEN

AMEX Stadium – en av de beste i Premier League

Forrige sesong endte Brighton & Hove Albion, som er klubbens offisielle navn, på en historisk 9. plass i Premier League. I den nettopp avsluttede sesongen 2022/23 har klubben kjempet om en plass i Europa League. Siden opprykket i 2016/17-sesongen har pila kun gått oppover for klubben fra Englands sørkyst. Klubben har vært eid av den engelske «bookmakeren» og pokerspilleren Matt Bloom siden 2009. Vi tok en prat med leder av Brightons norske supporterklubb i Norge, Ronny Aukrust, for å prøve finne noen svar på hvorfor klubbens har vært så gode de siste sesongene.

Kan du si noe av hva Brighton har gjort så riktig i de siste fem – seks årene?

Det er ingen tvil om det flyter bra for Brighton om dagen, og det å følge klubben er virkelig gøy. Brighton er en liten klubb med beskjeden økonomi til innkjøp av spillere og lønninger. Derfor er nok nøkkelen til suksess evnen til å se utenfor de europeiske klubbene alle følger og heller kjøpe inn spillere som går litt under radaren. Brighton har utviklet et eget konsept som analyserer mer ukjente spillere og hvordan de vil passe inn i klubben. Det samme konseptet benyttes for managere, og mange supportere i England sperret nok øynene opp både ved ansettelsen av Graham Potter og Roberto De Zerbi, som for de fleste var ukjente managere for de fleste, med liten erfaring på toppnivå. Konseptet er noe vår lidenskapelige eier og gambler, Tony Bloom, har overført fra det asiatiske markedet.

Man antar at vår eier Tony Bloom allerede har en «shortlist» over potensielle managere som vil overta for Roberto De Zerbi, slik at man alltid har en god og langsiktig plan. Konseptet er sterkere enn enkeltindividene som er og har vært i klubben, slik at man ikke er så sårbar når nøkkelpersoner forsvinner. De siste to årene har nøkkelpersoner i klubbadministrasjonen blitt hentet for store penger til andre klubber, uten at det har gått utover planen, bl.a. rekrutteringssjef Paul Winstanley, rekrutteringsanalyser Kyle MacAulay (alle til Chelsea), og ikke minst teknisk direktør Dan Ashworth (Newcastle).

Brighton kjøper derfor spillere billig, og selger dem dyrt videre når de har vist resten av ligaen deres nivå. Det er vår filosofi, og slik vil det nok være. Det finnes alltid en plan for hva man gjør når en spiller går videre. Selv om Brighton har solgt mange etablerte spillere på kort tid, så står neste spiller klar til å ta over, og gjerne med enda bedre resultat.

Sett utenfra virker det som Brighton har vært meget flinke på overgangsmarkedet og funnet erstatte etter salg av flere stjerner. Har du noen gode eksempler på dette?

De siste årene kan det jo se ut som alt Brighton har utført går fra å være gråstein til å bli gull. Det er litt surrealistisk å i ettertid si at man ikke savner spillere som Yves Bissouma (Tottenham), Dan Burn (Newcastle), Ben White (Arsenal), Marc Cucurella (Chelsea) og Leonadro Trossard (Arsenal) - alle spillere som har levert godt i Premier League. Erstatte har overgått disse umiddelbart.

Personlig trodde jeg spesielt at salget av Bissouma ville bli negativt merkbart for vår del, da han var en dominerende stabilisator på midtbanen. Like før han ble solgt til Tottenham, så markerte nyinnkjøpte Moises Caicedo (22 år) fra Ecuador seg. Dette var en spiller ikke mange hadde hørt om. Etter at Caicedo erstattet Bissouma, så økte poengsnittet pr. kamp med ca. 50% helt umiddelbart.

Et annet godt eksempel finner vi nylig gjennom Trossard og Mitoma. Trossard var et soleklart førstevalg hos Brighton, mens Mitoma viste spennende innhopp. Da Trossard så gikk til Arsenal, fikk vi en ny dimensjon på høyrekant gjennom Mitoma, uten at man sier at Trossard var en dårlig spiller.

Å erstatte Cucurella, som hadde en fantastisk fjorårssesong for Brighton, var heller ingen enkel oppgave, men Pervis Estupinan har vist seg å være en verdig erstatte.

Hvilke spillere har vært de viktigste de siste to sesongene?

Vår klart viktigste spiller er Caicedo, og det tror jeg ikke det bør herske mye tvil om. Måten han

balanserer laget vårt i midtbanen både høyt og lavt er ekstremt imponerende av en 22-åring. Han spiller med en erfaring som tilsier at han var ti år eldre. Ikke bare er han en defensiv ballvinner, men også en offensiv spiller som åpner forsvar gjennom gode pasninger.

Ellers er Brighton et lag uten store stjerner, og alle spiller en like viktig rolle. Men Lewis Dunk som forsvarssjef er det vanskelig å komme utenom. I tillegg er det artig å se hvordan Solly March igjen skinner etter at De Zerbi tok over, og hvordan Alexis Mac Allister blir mer og mer generalen.

Hvilken betydning har eier Tony Bloom hatt?

Tony Bloom har siden han ble eier av Brighton i 2009 nesten all ære for at Brighton i dag er den klubben den er, både administrasjons- og fotballmessig. Da han ble eier av Brighton, så stod klubben uten et eget stadion, etter at de kun tolv år tidligere var ett poeng unna å havne utenfor ligasystemet, og med det gå konkurs. American Express Community Stadium stod klar i 2011, og det er i stor grad Tony Bloom som har hentet inn mye av det økonomiske i dette løftet for klubben. Han sies å ha lagt inn £300M i stadion og spillere*. Stadionet er viktig for klubben, spillerne og fansen som et symbol på endringene klubben var gjennom i den perioden. Det stod klart samtidig som at klubben hadde klart å rykke opp til Championship, og en stor satsning var i gang, som endte med opprykk til Premier League våren 2017.

Tony Bloom får masse skryt av alle som jobber eller har jobbet med ham, og tidligere manager Chris Hughton, som noe overraskende for mange fikk sparken etter to sesonger i Premier League, sier at han vært en fantastisk styreleder å jobbe for, selv om budsjettene var trange. Når det gjelder spillerkjøp og salg, så er det nok Bloom som har de siste ordene i forhandlingene, som den tøffe pokerspilleren han er. De fleste har vel merket at Brighton klarte å kjøpe svært billig, for deretter å selge de samme spillerne særdeles dyrt.

Joël Veltman – nederlandsk stopperkjemp med suksess

Tony Bloom blir også titt og ofte observert blant supporterne på bortekamper, og han er ikke fremmed for å reise med toget sammen med de samme supporterne til og fra kamper. Han er mildt sagt en av oss, med både hjerte, hode og lommebok, og er nok kanskje den best likte eieren av en Premier League-klubb for øyeblikket.

Vet du noe om hvordan klubbens økonomiske situasjon er?

i 2019 ble Brighton listet opp som verdens 60. rikeste klubb, men hadde det tøft (som de fleste andre klubber) under pandemien hvor kamper ble spilt for tomme tribuner, og har derfor hatt noen år med underskudd. Den siste sesongen derimot har man styrt med et rekordstort overskudd (£24.1M) etter gode spillersalg og gode sportslige resultater.

Det virker som om Brighton har hatt en langsiktig plan. Først nytt stadion og deretter opprykk til Premier League i 2017. Er dette riktig observert? Har du noen kommentarer til dette?

Det er liten tvil om at man følger en langsiktig plan og at det er en tanke med alt man foretar seg. Man startet med en plan om å bygge sin identitet gjennom et eget stadion igjen, en plan som skulle skape bærekraftig økonomi for både klubben og regionen rundt. Eier Tony Bloom visste at han måtte tenke annerledes enn konkurrentene, og derfor har konseptet som lar oss kjøpe billigere spillere vært så viktig. Fokus har vært å bygge infrastruktur, økonomi, og korrekte spillerkjøp, fremfor å kjempe med konkurrentene om de samme spillerne. På den måten har man også kunne forholde seg til mer fornuftige lønnsbudsjetter.

Chris Hughton sikret opprykket før Graham Potter tok over. Hva har disse to managerne betydd for klubben?

Chris Hughton var manageren som klarte å ta oss opp til Premier League på nytt i 2017, etter tre år som manager, og ikke minst sørge for at vi klarte oss de to sesongene han fikk etter det. Det var mange som ikke hadde tro på at Brighton ville kunne overleve i Premier League, og det var jo med små marginer man klarte det også. Dette takket være godt defensivt spill.

Derfor var det for mange litt overraskende at Chris Hughton fikk sparken rett etter siste kampen mot Manchester City i mai 2019. Årsaken var at styret i Brighton mente at Hughton ikke kunne ta Brighton et steg videre spillemessig, og at man derfor alltid ville kunne ligge utsatt til for nedrykk neste sesong. Klubbens fremtidige mål var å etablere seg som et topp 10-lag.

Selv var jeg 50/50 på hva jeg tenkte rundt denne endringen, i den grad Graham Potter var relativt ukjent på dette nivået. Men han virket som en spennende profil med hva han fikk til med bl.a. Östersund. Han viste oss allerede fra første treningskamp hvilke endringer han skulle implementere, og det med gode resultater. Den positive progresjonen ble bekreftet i kamp etter kamp, og den viste ledelsen i klubben igjen at konseptet fungerte. Fra å være et typisk nedrykkslag som kjempet foran egen 16-meter, klarte å Graham Potter i løpet av sine to sesonger å få oss til å bli et underholdende fotballag, som kunne vinne over de beste. Det førte oss til 9. plass i hans andre sesong, og ikke minst en spillergruppe som visste hvordan fotballen skulle spilles, og hvor man uansett motstander alltid spilte sitt eget spill. Da Chelsea kom på banen i september 2023, så etterlot han seg en spillertropp med selvtillit og som var godt organisert.

Det både Chris Hughton og Graham Potter slet mest med, var å få uttelling på egne sjanser. Spesielt under Potter viste "expected goals"-statistikken at man skulle vunnet langt flere kamper enn man gjorde. Akkurat dette har Roberto De Zerbi tilført laget etter han tok over for Potter.

Brighton har en aktiv supporterklubb i Norge med rundt 70 medlemmer. Er det mulig å si hvem den typiske Brighton-supporteren i Norge er (alder, bosted etc.)?

Brighton-supportere i Norge er spredt over hele landet, og alle fylker er representert. Oslo og Viken er best representert, men det er hyggelig å se blomstringen av supportere som skjer i både Bergen og Trondheim.

Den typiske norske Brighton-supporter har vært de som fulgte med på engelsk fotball godt tilbake i tid, f.eks. da Brighton sist var i øverste ligainivå på begynnelsen av 1980-tallet. Så mange har nok holdt med klubben i ca. 40 år, og opplever nå virkelig en magisk tid etter mange tøffe år.

Samtidig så ser vi nå stadig vekk flere nye supportere som kommer til. Det er alt fra barn og ungdom, til unge voksne som opplever det underholdende fotballaget som Brighton har utviklet seg til å bli. Uten tvil så er TV-tid veldig viktig i å tiltrekke seg nye medlemmer, og før pandemien kom så var det hovedsakelig de største klubbene som fikk denne viktige TV-tiden. Etter at alle kamper i Premier League sendes, så har det gitt flere mulighet til å se Brighton-kamper hver uke, mot en gang i måneden som var tilfellet før pandemien.

Hvorfor ble du selv Brighton-supporter?

Jeg var sommeren 1992 på språkreise i Hastings, England, og deltok samtidig på en fotballskole. Treneren vår der, som jeg fikk snakket litt med, var eller hadde nylig vært Brighton-spiller i den gang 3. divisjon. Derfor

begynte jeg å følge med på Tekst-TV sånn sporadisk, som var muligheten man hadde til å være oppdatert, og klubben balanserte mellom 3. og 4. divisjon de årene. Jeg var akkurat litt for ung til å ha fanget oppmerksomheten mot engelsk fotball forrige gang Brighton var oppe i øverste divisjon. Da klubbens satsning endret seg betydelig rundt 2011, og klubben kom seg til Championship, så begynte også kampene å gå langt oftere på NRK TV som tippeskamp (som hadde rettighetene til det). Da steg også interessen og følelsene mine for klubben, og det er ingen tvil om hvor hjertet ligger.

Hvordan drives supporterklubben (Hjemmeside, Facebook etc.)?

Supportklubben er mest aktiv på et lukket forum på Facebook for våre medlemmer. Her diskuterer vi selvsagt alt som rører seg rundt kamper, spillere, overganger og priser for å se engelsk fotball. Vi har også hatt en hjemmeside som har inneholdt mye praktisk informasjon, og nyheter, men for tiden ligger denne litt brakk etter at vi valgte å fjerne alt innhold etter et brudd på bilderettigheter som kostet oss en del penger.

Et par sesonger har vi også hatt medlemsblad som er sendt til alle medlemmer, men for at det skal være forsvarlig både økonomisk og tidsmessig, så ønsker vi flere medlemmer før dette gjenopptas.

Vi har ved noen anledninger vært samlet på pub i Oslo for å se kamper, og jeg vet at spesielt supportergruppen vår i Bergen møtes ofte.

Har dere arrangert fellesturer til Brighton?

Vi har ennå ikke rukket å arrangere fellestur til Brighton, men har vært planlagt et par ganger. Den første gangen ble dessverre forhindret av nye reiserestriksjoner som dukket opp under pandemien. En fellestur er absolutt noe vi ønsker å få til, og det er jo ekstra gøy å feire tre poeng i godt selskap med andre norske supportere.

Kan du si noen ord om Brighton som by?

Brighton er forhåpentligvis en by som mange nordmenn kjenner litt til, eller har hørt en del om. Mange nordmenn har vært i Brighton gjennom språkreiser eller andre studier. Med sin beliggenhet en drøy halvtime med tog unna Gatwick Airport så er det kortere til Brighton enn London. Toget tar kun en time mellom disse to byene.

Byen kalles også Londons Riviera på grunn av den korte avstanden til London, men også dens beliggenhet ut mot Den engelske kanal retning Frankrike. Klimaet er nok langt mer solfylt og varmt enn mange erfarer fra andre engelske byer. Byen tilbyr en perfekt blanding av strand og byliv. Dette er en av Storbritannias mest pulserende byer og er en interessant by med en kreativ «vibe». Det er også et stort mangfold av mennesker med forskjellig bakgrunn, slik at her finner alle noen likesinnede. Jeg har hatt med flere venner som har blitt virkelig glad i Brighton som by etter å ha fått oppleve den.

SUPPORTERCUPEN 2023: LIVERPOOL TILBAKE PÅ TRONEN

► AV: ANDERS CHRISTENSEN

På grunn av Qatar-VM i november og desember og utsatt serieavslutning i England og ellers ute i Europa, ble årets Supportercup arrangert så sent som 17. juni. Hundsund Kunstgress på Snarøya var nok en gang åstedet for årets vakreste eventyr, denne gangen midt under en hetebølge man ikke har opplevd maken til på Østlandet på mange, mange år. I stekende sol og med en gradestokk som viste over 30 grader i skyggen var det duket for en utmattende dag for de involverte, og særlig for dem med ambisjoner om å være med til the bitter end. Ipswich Town, med tre Supportercup-triumfer på rad, stilte som vanlig i favorittsjiktet, men det var også flere andre klubber som vil være med å kjempe om det gjeve troféet. Men det aller viktigste på en

dag som denne er uansett å møte likesinnede på tvers av klubbtilhørighet, men med en felles forankring: Kjærligheten for britisk fotball. Og med Norge-Skottland på Ulleval senere på kvelden, var det uten tvil mange av turneringens deltagere som gikk en over gjennomsnittet hektisk dag i møte.

Staben bestod i år av Ray Tørnkvist, Anders Christensen, Finn Morten Steen, Harald Unhjem og Bent Uvaag Johansen fra styret i SBF. Gamle travere som Øyvind Bråten (leder for sekretariatet) og Arnfinn Danielsen (spekertjenesten) stilte opp igjen, og Bråten oppsummerte det slik: «Det ble en fin dag for fotball på Hundsund Kunstgressbane på Snarøya. Jobb i sekretariatet

Arnfinn Danielsen og Øyvind Bråthen med lang erfaring i sekretariatet

under Supportercupen 30 år etter at jeg første gang hadde denne jobben på Voldsløkka i Oslo. Veldig hyggelig å være med å jobbe på dette flotte arrangementet, og å møte igjen disse folkene jeg ser en gang i året. Spillerne er ikke de samme som for 30 år siden, men rammen er den samme. Fotballglade folk med varierende fotballtalent, som koser seg sammen. Og best av alt, vi i sekretariatet har ikke utviklet oss en tøddel på alle disse årene. Her er det papir, blyant, hoderegning, tusj og plakater, som gjelder.» Abu B. Kahn hadde i år overtatt stafettspinnen etter Geir Anderson som ansvarlig for dommerstaben, og det var betryggende å nok en gang kunne konstatere at kvaliteten på pipeblåserne var av ypperste kvalitet.

I år var det totalt 28 lag påmeldt, fordelt på 24 supporterklubber. Dessverre måtte Swansea og Arsenal melde forfall, slik at vi endte opp med 26

lag denne gangen. De første kampene i gruppespillet startet kl 9, med kamper jevnt fordelt utover morgenen og ettermiddagen. Forhåndsfavoritten Ipswich gikk videre som puljevinner, men måtte slite seg til et uavgjortresultat mot Nottingham Forest, som også virket sterke innledningsvis. Manchester City og Manchester United 2 var for øvrig de eneste lagene som gikk videre med full pott, hvis man da ser bort fra Cheltenham som vant to kamper på walkover. Uniteds andrelag virket i det hele tatt veldig sterke, og slo blant annet erkerivalen Liverpool 3-2 etter en tøff batalje i pulje B. Manchester Uniteds førstelag og Chelsea, som var i samme pulje, virket også meget solide, og man satt med en følelse at mye ville bli avgjort på tilfældigheter jo lenger ut i turneringen vi kom. Hvem ville takle varmen best, og hvem hadde sterk nok tropp til å tåle skader og slitne bein?

Ray Tørnkvist og Harald Unhjem fra SBF delte ut premier

Når cupspillet starter utpå ettermiddagen, er det alltid mange spennende og tette oppgjør, og det som er sikkert er at overraskelsene alltid vil komme. Dette er som kjent småklubbenes mulighet til å spise kirsebær med de store, og da spiller det liten rolle om moderklubben har vunnet Champions League eller om klubben aldri har spilt i Premier League. Antall medlemmer i supporterklubbene varierer jo også veldig, men det er ikke nødvendigvis slik at resultatene i Supportercupen reflekterer medlemsmassen. Cheltenham Town er en slik klubb, og laget som til daglig sliter på nedre halvdel av tredje nivå i England, så sin sjanse etter å ha fått en grei passasje til cupspillet med bare én kamp i beina. I åttendedelsfinalen vant de hele 6-2 over West Ham. Liverpool, som vant i årene 2015-2017, møtte regjerende mester Ipswich, og etter en forrykende 3-3-kamp, vant til slutt de røde 5-3 på straffer. De andre lagene som gikk videre var Nottingham, Blackburn, Manchester City,

Wimbledon, Chelsea og Leeds.

I kvartfinalen slo Wimbledon Manchester City på straffer, mens Chelsea, Liverpool og Cheltenham gikk komfortabelt videre med overbevisende seiere i sine kamper. I semifinalen vant Wimbledon, som virket sterkere og sterkere utover i turneringen, hele 4-1 over Chelsea, mens Liverpool og Cheltenham sto for kanskje turneringens mest spektakulære oppgjør. For undertegnede gikk tankene tilbake til en viss VM-kamp mellom Frankrike og Vest-Tyskland i 1982, men denne gangen heldigvis uten Toni Schumacher i hovedrollen. Underdoggen gikk opp i en tidlig 2-0-ledelse, men Liverpool ville ikke gi seg uten sverdslag, og reduseringen kom. 2-1 sto seg til det var igjen kun tre minutter av kampen, men da kom endelig utligningen for de røde, som presset på videre for å et seiersmål i sluttminuttene. I stedet var det Cheltenham satte inn 3-2 på en utsøkt heading. Med sekunder igjen

Leeds United møtte Chelsea til dyst

av kampen presset Liverpool på for nok en utligning, og 3-3-målet kom som bestilt da de fleste trodde Cheltenham var i ferd med å dra det hele i land. Straffesparkkonkurransen vant Liverpool, som med det var klare for sin første finale side 2017.

Som i FA-cupfinalen på Wembley i 1988, var det nå duket for Wimbledon mot Liverpool i finalen. Det ble en jevn finale der de røde skapte mest, men The Dons var svært farlige på sine kontringer. The Reds tok en oppskriftsmessig ledelse tidlig i kampen, men utligningen kom like etter da Liverpools forsvar glapp i markeringene. Utover i kampen dominerte Liverpool og skapte mange store sjanser, men Wimbledon's keeper var i det umulige hjørnet og holdt London-laget inne i kampen. Mot slutten fikk også Wimbledon et par gedigne sjanser, men heldigvis for Liverpool hadde deres keeper Tim Knudsen også en meget god dag på jobb. Dermed endte det 1-1

etter full tid, og nok en gang måtte det hele avgjøres på straffer - Liverpools tredje og Wimbledon's andre i turneringen. Til slutt var det keeper Knudsen som ble helten med to strafferedninger, og med det vant Liverpool sin fjerde Supportercup totalt. «Social manager» André Øien var selvsagt strålende fornøyd både med triumfen og med arrangementet, men han var enig i at en stor supporterklubb som Liverpool bør greie å stille med flere enn ett lag i turneringen. – Hva skal vi egentlig med flere lag? Vi trenger jo bare ett lag for å vinne, la han til med et smil om munnen. I bronsefinalen slo Cheltenham Chelsea med 2-0, den beste prestasjonen til The Robins i Supportercupens historie. Alt i alt en flott dag på Hundsund og et svært vellykket arrangement. Vi gleder oss allerede til neste år – forhåpentligvis med enda flere lag involvert.

1

SUPPORTERCUPEN 2023: RESULTATER

Åttedelsfinaler:

Manchester City – QPR 3-1
 Manchester United – Wimbledon 0-1
 Tottenham – Chelsea 0-4
 Leicester – Leeds 0-1
 Manchester United 2 – Nottingham 1-3
 Ipswich – Liverpool 3-3 (3-5 på straffer)
 Cheltenham – West Ham 6-2
 Southampton – Blackburn 2-4

Kvartfinaler:

Manchester City – Wimbledon 1-1 (3-5 på straffer)
 Chelsea – Leeds 2-0
 Nottingham – Liverpool 1-5
 Cheltenham – Blackburn 5-1

Semifinaler:

Wimbledon – Chelsea 4-1
 Liverpool – Cheltenham 3-3 (5-4 på straffer)

Bronsefinale:

Chelsea – Cheltenham 0-2

Finale:

Wimbledon – Liverpool 1-1 (3-4 på straffer)

MARATONTABELLEN 1991 - 2023

Klubb:	Sp	V	U	T	Mål	P
1 Liverpool	148	84	27	37	330 - 155	279
2 Leeds United	147	83	22	42	318 - 178	271
3 Arsenal	138	78	30	30	298 - 157	264
4 Tottenham Hotspur	128	71	20	37	270 - 179	233
5 Exeter City	109	70	18	21	238 - 87	228
6 Manchester City	131	64	30	37	253 - 164	222
7 Celtic	115	61	33	21	251 - 106	216
8 Wimbledon	117	59	31	27	191 - 117	208
9 Nottingham Forest	118	59	27	32	241 - 162	204
10 Manchester United	128	60	21	47	284 - 165	201
11 Queens Park Rangers	124	57	26	41	253 - 166	197
12 Wolverhampton Wanderers	129	57	25	47	256 - 181	196
13 Derby County	104	47	13	44	192 - 173	154
14 Ipswich Town	108	47	12	49	215 - 235	153
15 Blackburn Rovers	76	44	10	22	182 - 87	142
16 Burnley	93	39	16	38	178 - 156	133
17 Chelsea	87	35	15	37	154 - 120	120
18 Stoke City	89	32	22	35	127 - 127	118
19 Birmingham City	75	33	16	26	125 - 119	115
20 Everton	82	36	6	40	109 - 121	114
21 Bolton Wanderers	66	28	16	22	106 - 82	100
22 West Ham United	102	27	19	56	130 - 249	100
23 Newcastle United	77	27	11	39	122 - 139	92
24 Scarborough	53	24	18	11	120 - 69	90
25 West Bromwich Albion	60	23	10	27	96 - 119	79
26 Southampton	64	22	11	31	101 - 110	77
27 Aston Villa	63	20	17	26	82 - 133	77
28 Macclesfield Town	60	23	7	30	95 - 121	76
29 Crystal Palace	91	20	16	55	98 - 228	76
30 Cheltenham Town	60	19	15	26	71 - 84	72
31 Luton Town	44	17	11	16	70 - 70	62
32 Barnet	41	15	6	20	89 - 86	51
33 Leicester City	33	15	5	13	70 - 74	50
34 Fulham	42	14	4	24	63 - 96	46
35 Norwich City	55	13	7	35	59 - 209	46
36 Portsmouth	29	10	6	13	42 - 54	36
37 Woking	25	11	2	12	42 - 42	35
38 Accrington Stanley	10	9	1	0	39 - 11	28
39 Torquay United	24	8	1	15	40 - 69	25
40 Hull City	22	6	5	11	35 - 53	23
41 Middlesbrough	21	6	3	12	44 - 52	21
42 Sheffield Wednesday	22	5	5	12	26 - 42	20
43 Swansea City	15	5	2	8	13 - 32	17
44 Charlton Athletic	11	4	3	4	19 - 14	15
45 Rushden & Diamonds	15	2	3	10	14 - 35	9
46 Wycombe Wanderers	4	2	1	1	11 - 6	7
47 Tranmere Rovers	6	2	1	3	10 - 14	7
48 Stockport County	12	2	1	9	11 - 28	7
49 Bournmouth	16	1	4	11	17 - 44	7
50 Dagenham & Redbridge	7	2	0	5	9 - 11	6
51 Sunderland	15	0	4	11	12 - 45	4
52 Kidderminster Harriers	3	1	0	2	5 - 12	3
53 Millwall	5	1	0	4	4 - 20	3
54 Brentford	9	1	0	8	1 - 17	3
55 Wigan Athletic	12	0	3	9	3 - 31	3
56 Scunthorpe United	10	1	0	9	6 - 49	3
57 Coventry City	9	0	2	7	1 - 27	2
58 Rochdale	3	0	1	2	1 - 8	1
59 Leyton Orient	2	0	0	2	0 - 4	0
60 Cardiff City	3	0	0	3	0 - 11	0
61 Aldershot Town	3	0	0	3	0 - 18	0
Øvrige*	718	209	125	384	877 - 1546	752
Totalt	4188	1711	766	1711	7119 - 7119	5899

* Arsenal 2, Barnet/Cambridge United, Blackburn Rovers 2, Celtic 2, Chelsea 2 og 3, Everton 2, Exeter City 2, Ipswich Town 2 og 3, Keith FC (TV2), Leeds United 2, Liverpool 2. Lokalt lag Mjøndalen, Lokalt lag Strømsgodset, Macclesfield Town 2, Manchester City 2, Manchester United 2 og 3, Nottingham Forest 2 og 3, Queens Park Rangers 2, Tottenham Hotspur 2, 3 og 4 og Woking 2

ÅRETS MEDLEMSBLAD SESONGEN 2022/23

AV: RAY TØRNKVIST

Bilde hentet fra derbycounty.no

Sesongen 2022/23 var den første normale sesongen i Storbritannia helt uten begrensninger på grunn av pandemi og smitte. Mange klubber har gitt ut glimrende medlemsblader hele tiden, og det har vært vanskelig for juryen å peke ut en vinner. Hvem er best, og hvem gir mest tilbake til medlemmene ut fra tilgjengelige ressurser?

Derby-supporternes medlemsblad i Norge har i mange år vært blant de aller beste, og er tidligere tildelt flere priser. Det er nesten som et magasin å regne, og helt på høyde med de andre store som både har mer ressurser og flere medlemmer. Derbys ligaposisjon er heller ikke hva den en gang var, men NorRam løfter bladet til seier denne sesongen og leverer eksemplarisk til sine medlemmer.

Magasinet kommer ut fire ganger pr sesong, og stort sett med 112 sider eller mer. Klubbens farger preger forsiden, og både utgaver og år er markert godt synlig på A4 utgavene i glanset papir. Informasjonen om supporterklubben er ryddig, og det er bilder i farger på de fleste sidene i bladet. Ellers i bladet er det en fiks kombinasjon av nyheter og gammel mimring, med tabeller og oppsummeringer av sesonger.

Dette gjør at det er en slags kombinasjon av fanzine og medlemsblad. Leserne får også utfolde seg med reisebrev og ytringer. Selv om det er et blad for Derby, kritiseres egen klubb på riktig måte - også noe som gir en veldig positiv effekt. Det er litt over 400 medlemmer i Derbys supporterklubb, og de får maks valuta når de mottar bladet i posten.

Redaktør Ketil Jacobsen skal sammen med Inge Haagensen ha full ære og mange gratulasjoner for hva de får til. Det må gå mye tid til å presentere et så bra medlemsblad. Særlig etter at de fikk A4-utgaver er bladet fantastisk. Hadde klubben i England vært like god som dette medlemsbladet ville de vært med i Champions League. Gratulerer til supporterklubb, redaksjon og alle medarbeidere. En fullt fortjent pris for sesongen 2022/23.

ÅRETS PRIS ▶ AV: BENT UVAAG JOHANSEN FOR NETT OG SOSIALE MEDIER

Venner av Portsmouth, med hjemmesiden www.pompey.no i spissen, er vinner av SBFs pris for nett og sosiale medier i 2022/23-sesongen. Selv om supporterklubben til Portsmouth er relativt sett liten målt i antall medlemmer, er det et imponerende arbeid Joakim Ellingsen fra Haugesund har lagt ned i mange år. Hjemmesiden www.pompey.no er oppdatert med egenprodusert stoff flere ganger i uken. Stort sett alt som rører seg rundt klubben fra den engelske sørkysten blir fylidig dekket og kommentert både på hjemmeside og på Facebook. Fra alle kampene til Portsmouth blir det laget fylidige referater med bilder og høydepunkter på YouTube.

I tillegg til nyheter er det mye godt featurestoff på www.pompey.no. Historien til klubben er fylidig beskrevet og alle spillerne i klubben er presentert med bilder og statistikk. Det er ikke bare klubbens

A-lag som blir grundig dekket, men også akademiet og damelaget blir viet mye plass. Sett fra supporterens side er det hyggelig å registrere at det blitt gjort plass til både reiseskildringer og meningsutvekslinger. Byen Portsmouth er også viet plass på www.pompey.no, inkludert tips til overnattingsmuligheter og gode puber.

Layouten på hjemmesiden er meget god. Det er lett å finne frem, og bruken farger er gjennomført. Ikke overraskende er det klubbens farger blått og hvitt som dominerer. Det er mange gode hjemmesider blant supporterklubbene tilknyttet SBF og ikke enkelt å kåre en vinner. Juryen bestående Finn Morten Steen og Bent Uvaag Johansen har valgt å legge vekt på ressurser, og da var det ikke noe tvil om at Portsmouth var en verdig vinner.

DA TV2 MODERNISERTE TIPPEKAMPENE

▶ AV: RAY TØRNKVIST

Davy Wathne i munter passiar med Kevin Keegan

Tippekampen hadde sin debut 19. november 1969 da Wolverhampton slo Sunderland 1-0. NRK viste den første direkte sendte fotballkampen fra England i et skandinavisk samarbeid. De av oss som er godt voksne kan sikkert huske at kampene ble sendt i sort-hvitt og seinere i farger. I begynnelsen var det kun ligakamper fra Midlands og cupkamper fra nord en lang stund.

Utover på 80-tallet og ved inngangen til 90-tallet kom SKY Sports på banen, og fra sesongen 1992/93 ble det mulig å se fotball på direkte TV flere ganger i uka i England. Hvis du i tillegg hadde parabol, var du som fotballsupporter sikret mange gode kamper. Dette var noe helt nytt fra eier Rupert Murdoch, som hadde ideen fra USA. Kampene ble først sendt med duskedamer før avspark, noe som ikke falt i god jord hos britene.

De ville heller flere eksperter i studio under sendingene som stort sett startet en time før kamp. Nedlagsdømt av mange, ja vel, men TV-fotballen var kommet for å bli.

Det var her TV2 kom på banen et par år etter deres oppstart i 1992. NRK, som i mange år hadde vist tippekampen på lørdag, hadde fått en del kritikk da sendingene i sesongen ble amputert, og mange ganger ikke fikk man ikke se hele kamper grunnet eksempelvis trav. Mange ønske en bedre ramme rundt sendingene med fokus på kampen og lagene. TV3 hadde hatt søndagskamper i et par sesonger med stor suksess, der sendingene var en slags hel sportssøndag.

Davy Wathne som linjedommer mellom Brann og Leeds United i 1975

Hva er da mer naturlig enn å ta en prat med TV2s sports- og nyhetsanker gjennom mange år, Davy Watne? Den munnrappe bergenseren var med fra starten i 1995 da NRK ikke matchet pristilbudet for flere sesonger. NRK hadde vist 370 kamper på 26 sesonger.

Hvis vi starter med Tippekampen - hvordan fikk dere til dette?

NRK syntes det ble for dyrt med nye sesonger. Sky Sports var kommet på banen med rettigheter. Det var ikke lov å vises lørdagskamper på øyriket kl 15.00, men de kunne selge rettighetene til utlandet. Vi fikk tilbudet og kunne forhandle. Ola Berhus var involvert, og vi hadde bl.a. Svein Mathisen som kommentator. Ernst Lersveen ble «headhunted» fra NRK, og Gøran Sørloth var med. Det var mange kjente og dyktige mennesker som hjalp til i oppstarten.

Dette måtte jo koste mye, og hva var TV2s krav for å gå med på dette prosjektet? NRK hadde jo gjort en glimrende jobb.

Kravene gikk i stor grad ut på seertall. Som alle vet har TV2 reklame og er finansiert ut ifra dette, så hver uke ble vi målt. Det var mye møter om

hvordan vi kunne få konseptet enda bedre, og seerne kontaktet oss ofte. Det var flere ting de bidro med. Supporterunionen den gang hadde vi også et samarbeid med. Vi lyttet og diskuterte, og målet var alltid at seerne skulle like våre sendinger.

Jeg tror vi fikk veldig gode seertall på grunn av dette. NRK hadde jo på 90-tallet meldt at stadig færre så på lørdagskampen. Når jeg nevner NRK til stadighet, vil jeg bare si at de gjorde en glimrende jobb fra 1969 med begrenset utstyr og tilgang. Fra 1995 ble dette lettere da all informasjon om lagene kom på fax, og vi møtte forberedt til kamper. Vi sendte direkte.

Repertoaret ble jo senere utvidet, og det var mye fotballstoff fra England i TV2 hver dag.

Vi gikk «all inn» i Premier League. Det ble mange reiser over for å lage reportasjer, og det hjalp at det etter hvert kom mange nordmenn til Premier League. I starten var det lett og få tilgang - også til de kjente spillerne. TV2 hadde kontrakt for sending av tippekampene. Vi hadde utsendte reportere, og de norske tabloidavisene hadde også egne kontorer i England.

Dette var jo inngangen til den moderne fotballen fra Sky Sports på TV, og det må være gode minner?

Det var hardt arbeid å ta over etter NRK, og vi hadde mange sesonger før Canal+ overtok. Vi fikk dette konseptet tilbake mange år senere, for så deretter å miste det igjen til Viaplay. Alt var jo nå betal-TV, og prisen på abonnement økte i takt med spillerlønnen i Storbritannia. Men når det gjelder Tippekampen, var vi vel med og moderniserte konseptet på mange måter.

Dine sendinger der Mini var med var jo også nesten grunn til at mange så på?

Ha-ha ... ja, Mini og jeg var et radarpar - særlig i landskampssendinger både da han spilte og senere. Det var aldri kjedelig, og vi fikk mye moro sammen, selv om vi må huske på de andre også som var produsenter og i bakgrunnen. De gjorde en fremragende jobb for at vi bl.a. skulle komme til.

Når vi leser litt om din bakgrunn, så kom du jo fra Bergens Tidende til TV 2 og har jo også vært fotballdommer på høyt nivå?

Jeg er født i New York og gikk på Universitet i Bergen for å bli journalist. Jeg var i Bergens Tidende i mange år, men da sjansen i TV2 dukket opp sa jeg selvsagt ja. Det var et nytt og spennende konsept. Jeg var også fagforeningsleder for de ansatte en tid, og var med på å se til at de ansatte hadde det bra på arbeidsplassen, noe jeg tror vi alle hadde. Tidligere var jeg i mange år fotballdommer og dømte i lavere divisjoner, men jeg var linjemann helt opp i øverste divisjon. Mange kamper langs kysten lokalt og særlig Haugar, og også Viking var de kjente lagene som spilte da jeg stilte i sort.

Året 1975 var høydepunktet i dommerkarrieren. Brann møtte Leeds United i Bergen og dette var bare et par uker før de skulle spille Europacupfinale i Paris mot Bayern München. Utrolig - det hadde ikke skjedd i dag! Det var som

et vanlig lag som pratet før og etter kamp og spilte og spiste med de andre. Det var en ekstra ære å være linjemann da Billy Bremner spilte. Dette var et absolutt høydepunkt.

Vi må vel nevne det du kanskje er best kjent for hos alle seere er avslutningen på sportsnyhetene og kommentaren: «ha en forunderlig aften med og uten osv.» Dette ble en hit?

Ja, dette tok helt av. Jeg fikk mange henvendelser fra alle aldersgrupper. Da sportssendingen startet kl 21.25, så tok jeg det mange ganger på sparket fra en bulletin. Det var en hårfin balanse, men aldri over streken. Jeg leste det som en morsom avslutning der jeg tror mange trakk på smilebåndet. Det er lite som skal til.

SBF takker deg så mye for at du blir litt i minneboka for oss. Vi kunne laget en bok med alle dine fortellinger, og ønsker deg en god sommer og en fin ny sesong der jeg vet du følger fotballen.

Jeg sier tusen takk. Jeg følger Brann i tykt og tynt, og det er nesten en heldagsjobb. I 2017 ble jeg pensjonist og har fått bedre til å følge med. Jeg er nesten mer opptatt nå enn før. Jeg ønsker alle supportere til lykke med sine respektive klubber, uansett om det blir opp- eller nedrykk. Kjærligheten er alltid der.

FOTBALL SHOP

DU FINNER OSS PÅ:

OSLO CITY

 23 69 10 40

SANDVIKA STORSENTER

 23 69 10 43

STRØMMEN STORSENTER

 23 69 10 44

HOVEDKONTOR

 23 69 10 30